

ΑΝΤΡΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Συλλογή
κύκνοι

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Πώς να μη σας ερωτευτεί ο κολλητός σας

Η Άντρη Αντωνίου γεννήθηκε στην Κύπρο το 1980. Αποφοίτησε από το Τμήμα Επιστημών της Αγωγής του Πανεπιστημίου Κύπρου και εργάζεται ως δασκάλα.

Έχει τιμηθεί δύο φορές με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας Κύπρου για Μεγάλα Παιδιά και Εφήβους και έχει βραβευτεί τρεις φορές από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά. Το 2017

το όνομά της συμπεριλήφθηκε στη λίστα «Aarhus39», μια λίστα με 39 ανερχόμενους Ευρωπαίους συγγραφείς.

Κυκλοφορούν τα βιβλία της: *Μπελαδομαγνήτης* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2012), *Πηνελόπη* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2013), *Καρδιά πάνω σε ρόδες* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2016), *Το καλοκαίρι που μεγάλωσα* (Εκδόσεις Κέδρος, 2017), *Από τους τέσσερις ο τέταρτος* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2017), *Βοήθεια!* (Εκδόσεις Μεταίχμιο, 2017), *Πού πήγε το γέλιο σου, Ορσαλία;* (Εκδόσεις Πατάκη, 2018), *Ζωή ανάποδα* (Εκδόσεις Πατάκη, 2018) και *Εβδομηντάχρονη ετών 10* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2018).

Περισσότερες πληροφορίες για τη συγγραφέα και τα βιβλία της θα βρείτε στη διεύθυνση <https://antriantoniou.com>

ΑΝΤΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

*Πώς να μη σας ερωτευτεί
ο κολλητός σας*

ΕΦΗΒΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 96

Άντρη Αντωνίου, *Πώς να μη σας ερωτηντεί ο κολλητός σας*

Διορθώσεις: Κατερίνα Βασιλοπούλου

Εξώφυλλο: Κατερίνα Σισκοπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright® για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Άντρη Αντωνίου, 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2019

ΚΕΤ Γ246 ΚΕΠ 97/19 ISBN 978-960-16-8051-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο νόμος του Μέρφν και άλλα δεινά της ανθρωπότητας.	9
Ο έρωτας είναι στον αέρα	20
Τι μπορεί να δεις τυχαία ένα Σάββατο πρωί	33
Χνουδωτό Γατί	39
Πίσω από τις λέξεις	45
Ο έρωτας με έρωτα περνά.	52
Αιμίλιος + Μαριέλλα = L. F. E.;	60
Μεσημβρινές καντάδες	67
Τα σ' αγαπώ που δεν ειπώθηκαν ποτέ	73
Ακραίες καταστάσεις απαιτούν ακραία μέτρα.	84
Ένα ψέμα και μια αλήθεια	92
Τα μπαγκάζια του παρελθόντος	97
Κρατώντας το φανάρι	103
Προχωράμε	109
Αλήθειες που πονάνε.	113
Ποιος έχει όρεξη για πάρτι;	118
Πεταλούδα στον ουρανό.	128

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΡΦΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

ΟΤΑΝ ΚΑΤΙ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΣΤΡΑΒΑ από τις εφτά το πρωί, είναι αναμενόμενο πως θα συνεχίσει να πηγαίνει στραβά ούτε εγώ ξέρω μέχρι τότε. Κατ' αρχάς είναι Δευτέρα. Αυτό από μόνο του είναι μια τραγωδία. Και σαν να μην ήταν αρκετό που ξημέρωσε άλλη μία Δευτέρα, χτες το βράδυ πήγε μεσάνυχτα να καταφέρω να κοιμηθώ, μέχρι ν' αποστηθίσω όλες αυτές τις σαχλαμάρες που πρέπει να ξέρω σήμερα για την προφορική εξέταση στην ιστορία. Τι άλλο με περιμένει ακόμα;

Αυτό το άλλο που με περιμένει ακόμα το βλέπω μπροστά μου με το που μπαίνω στην κουζίνα. Η μάνα μου, με μια επιπλέον φαινή ιδέα: να αρχίσουμε, λέει, οι δυο μας να αποτοξινώνουμε το σώμα μας, γιατί με όλα αυτά που τρώμε το έχουμε καταντήσει χώρο τοξικών αποβλήτων. Υπάρχει λογικός άνθρωπος που να μπορεί να σκεφτεί όλο αυτό το πράμα Δευτέρα πρωί με την τσίμπλα στο μάτι;

«Ρε μαμά!» αντιδρώ όταν φέρνει κοντά μου ένα ποτήρι γεμάτο με πράσινο αηδιαστικό ζουμί. «Τι είναι αυτή η αηδία;»

«Υγιεινό ρόφημα» λέει με περηφάνια. «Ένας φίλος μου έδωσε τη συνταγή και το έφτιαξα».

Τη διώχνω όπως θα έδιωχνες μια ενοχλητική μύγα που κάθισε πάνω στο φαγητό σου. Αλλά τι κάνουν συνήθως οι ενοχλητικές μύγες μόλις τις διώξεις από το φαγητό σου; Έρχονται και ξανάρχονται, μέχρι να πάρεις τη μυγοσκοτώστρα και να τις στείλεις αδιάβαστες στον άλλο κόσμο. Κι άντε να πάρω τη μυγοσκοτώστρα και ν' αρχίσω να βαράω τη μάνα μου.

«Πρέπει να πιεις» επιμένει. «Θα κάνει στο έντερό σου γενική καθαριότητα. Θα το κάνει να λάμψει».

«Να λάμψει το δικό σου έντερο» απαντώ. «Εγώ το δικό μου το θέλω λιγδιασμένο».

Πάω και βρίσκω τα δημητριακά και το γάλα να φάω μια μπουκιά σαν άνθρωπος. Τρέχει γρήγορα και μου τ' αρπάζει.

«Αυτά κατάσχονται» λέει.

Μου δείχνει το σημείο πάνω στο κουτί που είναι γραμμένα τα συστατικά.

«Διάβασε και μόνη σου. Τίγκα στη ζάχαρη είναι».

Προσπαθώ να πάρω πίσω το κουτί των δημητριακών, αλλά το σφίγγει με τόση δύναμη, που είναι αδύνατον. Άμα μουλαρώσει η μάνα μου, βάζει κάτω αρσιβαρίστες.

«Πώς θα πάω νηστική στο σχολείο; Έχω προφορική εξέταση πρώτη ώρα. Ιστορία».

«Μα δε θα πας νηστική. Θα πιεις αυτό το υπέροχο ρόφημα. Θα πλημμυρίσει ο οργανισμός σου με βιταμίνες και μέταλλα. Θα λάμψει το δέρμα σου. Θα δυναμώσει το μυαλό σου. Θα αριστεύσεις στην εξέτασή σου άμα το πιεις».

«Δεν-το-πί-νω» ξεκαθαρίζω.

«Θα-το-πιεις» ξεκαθαρίζει.

«Ρε μαμά, σύνελθε!» την παρακαλώ. «Πεινάω. Χρειάζομαι φαγητό. Το στομάχι μου γουργουρίζει».

«Πες αυτό και το στομάχι σου θα πάψει να γουργουρίζει» λέει και φέρνει το ποτήρι κοντά στα χείλη μου.

Η μπόχα με αναγουλιάζει.

«Θα ξεράσω! Πάρ' το, πάρ' το μακριά μου!»

Το φέρνει πιο κοντά.

«Πότε έκανε λάθος η μανούλα;» λέει. «Όχι, σε προκαλώ να μου πεις πότε έκανε λάθος η μανούλα».

«Αν κάτσω να απαριθμήσω πότε έκανε λάθος η μανούλα, θα αναρωτιούνται όλοι γιατί περνάνε οι εβδομάδες και δε δίνουμε σημεία ζωής».

Φαντάζομαι ήδη την αγγελία που θέλω να βάλω στην εφημερίδα: «Ζητείται μάνη φυσιολογική να υιοθετήσει δύσμοιρη έφηβο με ποικιλία ψυχικών τραυμάτων για να την οδηγήσει με ασφάλεια στα δύσβατα μονοπάτια της ενηλικίωσης. Δεκτές μόνο σοβαρές προτάσεις».

Το ρολόι στην κουζίνα δείχνει επτά και τέταρτο. Θα αργήσω και μετά θα έχω τη Σωτηριάδου να λέει πως το έκανα επίτηδες για να γλιτώσω την προφορική εξέταση. Με έχει που με έχει στο μάτι, δεν υπάρχει περίπτωση να της δώσω περισσότερες ευκαιρίες για να χύσει το φαρμάκι της. Παίρνω τη γενναία απόφαση.

«Φέρε» λέω. «Κι αν δηλητηριαστώ, ελπίζω να σε φάνε οι τύψεις και να μην μπορείς να βρεις ησυχία για τα επόμενα πέντε χρόνια».

Μου δίνει το ποτήρι, κλείνω τα μάτια, κλείνω τη μύτη, κλείνω κάθε εγκεφαλική δραστηριότητα και το κατεβάζω μονορούφι.

«Τι έλιωσες μέσα;» φωνάζω μόλις και οι τελευταίες σταγόνες κατεβαίνουν στο λαρύγγι μου. «Βάτραχο;»

«Αγγούρι, σέλινο, λάχανο, ρεπάνι, σπανάκι, μαρούλι, ρόκα και πράσινες πιπεριές».

«Μπλιαχ! Εμετός!»

Παίρνω την τσάντα μου και ανοίγω την πόρτα να φύγω.

«Αντίο, μάνα. Θα τα ξαναπούμε στον άλλο κόσμο».

Ευτυχώς φτάνω στο σχολείο μερικά λεπτά πριν από την πρώτη ώρα.

«Είσαι καλά; Σαν να πρασίνισε το πρόσωπό σου» λέει ο Αιμίλιος.

«Αιμίλιε, το καλό που σου θέλω μην ξανααναφέρεις τη λέξη πράσινο μπροστά μου σήμερα. Εκτός αν θέλεις να ξεράσω κάτι ανάλογης απόχρωσης πάνω σου».

«Αν είναι για την προφορική εξέταση που είσαι έτσι, μη σκας. Αμφιβάλλω αν η Σωτηριάδου θα ρωτήσει πάνω από μια ερώτηση τον καθένα μας».

Ο Αιμίλιος. Ο πιο αισιόδοξος και ο πιο σπασίγκλας κολλητός του κόσμου.

«Το λες γιατί εσύ ξέρεις τι γράφει ακόμα και κάτω από όλες τις λεζάντες όλων των φωτογραφιών του βιβλίου. Εγώ μετά βίας κατάφερα ν' αποστηθίσω τα SOS».

«Ε, άμα κατάφερες ν' αποστηθίσεις τα SOS, γιατί ανησυχείς; Αφού πάντα τα SOS πέφτουν στις εξετάσεις. Ειδικά στα θέματα της ιστορίας».

Μακάρι. Η Σωτηριάδου μπαίνει στην τάξη με την ίδια ξινίλα με την οποία βγήκε την Παρασκευή. Χασμουριέται, κάθεται στην έδρα και βγάζει από την τσάντα της ένα μικρό σημειωματάριο. Σκέφτομαι πως από στιγμή σε

στιγμή μπορεί να με σηκώσει για την εξέταση και νιώθω το περιεχόμενο του στομαχιού μου να ανεβαίνει στο στόμα μου.

«Μπορώ ήδη να καταλάβω ποιοι διαβάσατε και ποιοι όχι» λέει η Σωτηριάδου και είναι ηλίου φαεινότερο πως η μόνη χαρά στη ζωή της είναι να βασανίζει εφήβους. «Και σύντομα θα μπορώ να το αποδείξω κιόλας».

Σηκώνει πρώτα τον Αιμίλιο. Ο οποίος Αιμίλιος δε σηκώνεται απλά. Εκτινάσσεται σαν ολοκαίνουριο ελατήριο. Μου 'ρχεται να τον πιάσω από τα μαλλιά και να τον ξανακαθίσω κάτω. Πόση προθυμία, βρε αγόρι μου; Χάλας την πιάτσα για όλους εμάς τους υπόλοιπους. Δεν το καταλαβαίνεις;

«Πότε χρονολογείται η πρώτη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Ανάπτυξέ μας τα γεγονότα με συντομία».

Ο Αιμίλιος φυσικά και δεν αναπτύσσει τα γεγονότα με συντομία. Λέει, λέει, λέει σαν να κατάπιε τη βικιπαίδεια. Επειδή, ως συνήθως, δε διαβάζει μόνο αυτά που γράφει το βιβλίο. Κάθεται και ψάχνει υλικό κι από άλλες πηγές. Ουδέν σχόλιον. Ή μάλλον έχω ένα μικρό σχόλιο. Αυτά βλέπει η λογική και πάει και γκρεμοτσακίζεται στα τάρταρα. Μια υποψία μειδιάματος εμφανίζεται στα χείλη της Σωτηριάδου.

«Λαμπρά» λέει. «Είσαι ένας λαμπρός νέος. Είσαι υπόδειγμα για όλους τους υπόλοιπους μαθητές. Εύγε, παιδί μου!»

Ο Αιμίλιος κοιτάει το πάτωμα. Γιατί, εκτός από υπόδειγμα λαμπρότητας, είναι και σεμνός και μετριοφρων, πανάθεμά τον.

Η Σωτηριάδου κοιτάζει εμένα. Αποστρέφω με τρόπο το βλέμμα μου αποπάνω της και το κατευθύνω τάχιστα στην κιμωλία που κάθεται ήσυχα ήσυχα στο αυλάκι του πίνακα. Προσπαθώ με τη σκέψη μου να απομακρύνω το ενδεχόμενο να ζητήσει από εμένα η καθηγήτρια τώρα να πω μάθημα. *Η Σωτηριάδου θα ζητήσει από κάποιον άλλο να πει μάθημα, η Σωτηριάδου θα ζητήσει από κάποιον άλλο να πει μάθημα, η Σωτηριάδου θα ζητήσει από κάποιον άλλο να πει μάθημα.* Εφαρμόζω κάτι τεχνικές θετικής σκέψης που βρήκα πρόσφατα στο ίντερνετ.

«Φραγκάκη, σήκω να πεις μάθημα».

Μάπα τεχνικές. Σηκώνομαι. Δίπλα μου ο Αιμίλιος μού σφίγγει για μερικά δευτερόλεπτα το χέρι.

«Γκουντ λακ» ψιθυρίζει.

Με την γκαντεμιά που με δέρνει από το πρωί, το πιο πιθανό είναι να με ρωτήσει για τη δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης, την οποία δεν πρόλαβα να διαβάσω επειδή μου πήρε τρεις ώρες να αποστηθίσω την πρώτη και την τρίτη, που μου φάνηκαν σημαντικότερες.

«Πότε χρονολογείται η δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Ανάπτυξέ μας τα γεγονότα με συντομία».

Α, ρε Μέρφου άρχοντα! Εμένα θα 'χες υπόψη όταν είπες εκείνο το αμίμητο «Ό,τι μπορεί να πάει στραβά θα πάει». Είμαι η απόδειξη όλων των θεωριών σου.

Η κοιλιά μου κάνει ένα περίεργο γρου γρου, το οποίο σίγουρα μπορεί να ακουστεί στα γύρω θρανία. Το άγχος θα με αφήσει στον τόπο στο άνθος της νιότης μου. Κι όλα αυτά επειδή δεν ξέρω να απαντήσω τι στην ευχή έκαναν οι Γάλλοι στη δεύτερη φάση της Γαλλικής

Επανάστασης. Ειλικρινά τώρα. Με ποιον τρόπο θα βοηθήσει τη μελλοντική μου εξέλιξη το να ξέρω τι στα κομμάτια έκαναν οι Γάλλοι στη δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Πετούσαν κρουασάν ο ένας στον άλλο, ξέρω γω;

Η Σωτηριάδου ξινίζει τη μούρη περισσότερο.

«Επαναλαμβάνω την ερώτηση: Πότε χρονολογείται η δεύτερη φάση της Γαλλικής Επανάστασης; Ανάπτυξέ μας τα γεγονότα με συντομία».

Το γρου γρου γρου ακούγεται ακόμα πιο δυνατά και πολύ φοβάμαι πως δεν πρόκειται για γουργουρητό άγχους ούτε για γουργουρητό πείνας. Είναι γρήγορη κίνηση των εντέρων μου, που με προειδοποιούν πως πρέπει να επισκεφθώ άμεσα την τουαλέτα. Κι όταν λέμε άμεσα, εννοούμε πως θα έπρεπε να βρίσκομαι ήδη εκεί. Α, ρε μάνα, πού με κατάντησες; Δε θα σου ξαναμιλήσω για τους επόμενους εφτά μήνες. Κι αν δεν προλάβω να πάω τουαλέτα και τα κάνω πάνω μου, δε θα σου ξαναμιλήσω για τους επόμενους εφτά αιώνες.

«Θα ανοίξεις, Φραγκάκη, επιτέλους το στόμα σου;»

Το ανοίγω.

«Πρέπει να πάω τουαλέτα, κυρία» λέω.

Χαχανητά ολόγυρα και η Σωτηριάδου να παίρνει θριαμβευτικό βλέμμα χασάπη που ετοιμάζεται να επιτεθεί στα άμοιρα παιδάκια που έχει στον πάγκο του.

«Πόσων χρονών είσαι, Φραγκάκη; Έξι; Μήπως να επιστρέψεις για λίγο στην πρώτη δημοτικού και, όταν νιώσεις πως μπορείς να φερθείς σαν μαθήτρια της πρώτης λυκείου, μας ξανάρχεσαι;»

Δεν έχω άλλα περιθώρια. Θα τα κάνω επάνω μου.
«Κυρία, ειλικρινά πρέπει να πάω».

Αφήνει την έδρα και με προσεγγίζει.

«Παραδέξου πως δεν άνοιξες βιβλίο. Παραδέξου πως δε δίνεις δεκάρα για το μάθημα της ιστορίας και πως, όταν το καλοκαίρι θα μείνεις μετεξεταστέα, δε θα απορείς γιατί. Όπως στρώνουμε, κοιμόμαστε, Φραγκάκη. Κι εσένα το μελλοντικό κρεβάτι σου θα είναι γεμάτο τρύπες».

Τώρα θα σου 'λεγα με τι θα είναι γεμάτο το μελλοντικό κρεβάτι μου αν δε με αφήσεις να πάω τουαλέτα, αλλά έχε χάρη. Ένας δυνατός πόνος μού σφάζει την κοιλιά στα δύο.

«Κυρία, πρέπει πάω τουαλέτα» σφίγγω τα δόντια και βαδίζω προς την πόρτα.

«Ακίνητη!» φωνάζει η Σωτηριάδου. «Νομίζεις είμαι χαζή και θα με ξεγελάσεις, Φραγκάκη; Νομίζεις δεν έχω καταλάβει πως βγαίνεις από την τάξη για να πας να διαβάσεις τα σκονάκια που έχεις κρυμμένα επάνω σου; Σε προειδοποιώ. Αν τολμήσεις να βγεις από αυτή την πόρτα, θα πας κατευθείαν στο γραφείο του λυκειάρχη».

Και στο γραφείο του πρωθυπουργού να πάω, δε δίνω δεκάρα αυτή τη στιγμή. Τρέχω με τα πόδια μου να χτυπάνε στον πισινό μου στην πιο κοντινή τουαλέτα που βρίσκω μπροστά μου και, μόλις μπαίνω μέσα, κατεβάζω αστραπιαία τα ρούχα μου. Ουφ, παραλίγο.

Δε θυμάμαι να ξανάνιωσα τέτοια ευτυχία στη ζωή μου. Ρίχνω κάμποσο κρύο νερό στο πρόσωπό μου και αναρωτιέμαι πώς πρέπει να φερθώ τώρα που θα επιστρέ-

ψω στην τάξη. Ο Βλαδίμηρος –ο γιος του λυκειάρχη που εκτελεί εθελοντικά καθήκοντα γραμματέα στο σχολείο μας– στέκεται στον διάδρομο και με περιμένει.

«Σε θέλει ο λυκειάρχης» λέει. «Η Σωτηριάδου με έβαλε να του μεταφέρω πως είσαι αυθάδης και είρωνας και πως παράκουσες τις οδηγίες της».

«Με έχει στο μάτι, ρε Βλαδίμηρε» αντιδρώ. «Γι' αυτό».

Όταν μπαίνω στο γραφείο του λυκειάρχη, εκείνος με βάζει να καθίσω απέναντί του.

«Φραγκάκη, αληθεύει πως αγνόησες τις οδηγίες της καθηγήτριάς σου;»

«Όχι, κύριε» λέω. «Απλά ήθελα να πάω τουαλέτα και δε με άφηνε».

Ο λυκειάρχης με κοιτά καχύποπτα.

«Ήταν τόσο επείγον να πας τουαλέτα; Δεν άντεχες μέχρι το κουδούνι;»

«Δεν είχα περιθώρια. Σας μιλώ ειλικρινά».

Ανοίγει έναν μεγάλο φάκελο και κάτι διαβάζει.

«Οι βαθμοί σου στα μαθήματα της κυρίας Σωτηριάδου είναι μέτριοι» λέει. «Πρέπει να προσπαθήσεις περισσότερο. Μόλις επιστρέψεις στην τάξη, να ζητήσεις αμέσως συγγνώμη από την καθηγήτριά σου ενώπιον των συμμαθητών σου».

«Μα, κύριε» αντιδρώ «αφού σας εξήγησα. Δεν την ειρωνεύτηκα. Ούτε ήμουν αυθάδης. Έπρεπε οπωσδήποτε να πάω στην τουαλέτα. Γιατί να ζητήσω συγγνώμη επειδή έπρεπε να πάω στην τουαλέτα;».

Το τελευταίο πράγμα που θέλω αυτή τη στιγμή είναι

να κάθομαι να ζητώ συγγνώμη και μάλιστα από τη Σωτηριάδου – και μάλιστα χωρίς να έχω φταίξει πουθενά. Αν είχα μπροστά μου τη μάνα μου αυτή τη στιγμή, θα την ανάγκαζα να πει ένα λίτρο πράσινο ζουμί κι ύστερα θα κλείδωνα όλες τις τουαλέτες.

«Δε σηκώνω κουβέντα, Φραγκάκη» υψώνει τον τόνο της φωνής του ο λυκειάρχης και αναγκάζομαι να επιστρέψω στην τάξη με τη μούρη μέχρι το πάτωμα.

Χτυπώ την πόρτα της αίθουσας και μπαίνω. Η Σωτηριάδου στέκεται απέναντί μου με τα χέρια δεμένα στο στήθος και περιμένει θριαμβευτικά. Πώς με χαρακτήρισε στον λυκειάρχη είπαμε; Είρωνα και αυθάδη; Ωραία, λοιπόν. Αυθάδης και είρωνας.

«Συγγνώμη, κυρία» λέω. «Άλλη φορά, άμα με πιάνει κόψιμο, θα προτιμώ να τα κάνω επάνω μου μέσα στην τάξη, αφού δε μας επιτρέπετε να πηγαίνουμε τουαλέτα».

Οι συμμαθητές μου γελούν. Η Σωτηριάδου γίνεται έξω φρενών.

«Θέλεις να ξαναπάς στον λυκειάρχη, Φραγκάκη;» τσιρίζει. «Τον δρόμο τον έμαθες πλέον καλά».

Ξεφυσάω. Αν ξαναπάω στον λυκειάρχη, αυτός θα καλέσει στο σχολείο τους γονείς μου. Το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι στη ζωή μου σήμερα είναι να έρθουν και οι γονείς μου στο σχολείο. Γι' αυτό αναγκάζομαι να της απολογηθώ με μεταμέλεια για να γλιτώσω τα χειρότερα. Από μέσα μου όμως τη σκυλοβρίζω. Μου κάνει νόημα να πάω να κάτσω στο θρανίο μου.

Μόλις κάθομαι, γυρίζω να κοιτάξω το ρολόι που βρίσκεται πάνω από τον πίνακα. Ακόμα δεν έχει πάει εννιά

και νιώθω ήδη εξουθενωμένη. Ο Αιμίλιος ψιθυρίζει «Καημενούλα μου!» μέσα στο αυτί μου και βάζει το χέρι του πάνω στο δικό μου. Το αφήνει κάμποση ώρα εκεί, ώσπου αρχίζω να νιώθω άβολα και αναγκάζομαι να το τραβήξω.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

ΕΥΤΥΧΩΣ Η ΜΑΝΑ ΜΟΥ αναθεώρησε για το θέμα της αποτοξίνωσης. Βγήκε και κάτι καλό από αυτή τη σουρεαλιστική Δευτέρα. Είναι απόγευμα της επόμενης μέρας και περιμένω τον Αιμίλιο να δούμε ταινία και ν' αράξουμε.

«Έφερα σοκολάτες και πατατάκια» λέει μόλις ανοίγω την πόρτα.

Μου δίνει τη σακούλα που κρατάει.

«Δεν πίνετε ακόμα πράσινα ζουμιά, ε;»

«Μια φορά ήπιαμε και χάλασε ο κόσμος» του απαντώ. «Θέλεις κι άλλο;»

Πάμε στο σαλόνι και βολευόμαστε.

«Πού είναι η μαμά σου;» ρωτάει.

«Δεν έχω ιδέα. Τελευταία όλο εξαφανίζεται, χωρίς να μου λέει πού πηγαίνει».

Ο Αιμίλιος σμίγει απορημένος τα φρύδια.

«Τρέχει κάτι λες;»

«Υποψιάζομαι – σχεδόν είμαι σίγουρη – πως η μάνα μου τραβιέται με κάποιον».

Ο Αιμίλιος ενθουσιάζεται.

«Μπράβο, Αγγελική! Ο έρωτας δίνει αξία στη ζωή μας».

«Ναι, τώρα στα γεράματα θυμήθηκε να δώσει αξία στη ζωή της. Κανένας χάλια θα 'ναι σίγουρα».

Τον αφήνω και πάω στην κουζίνα να βάλω τα πατατάκια μέσα σε μπολ.

«Ποια γεράματα, μωρέ;» φωνάζει από το σαλόνι ο Αιμίλιος. «Και πες μου τώρα ότι ζηλεύεις».

«Φυσικά και δε ζηλεύω» φωνάζω από την κουζίνα. «Αλλά το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι στη ζωή μου αυτή τη στιγμή είναι ένας ακόμα μονόχνοτος ενήλικας να μου σπάει τα νεύρα».

Επιστρέφω και ο Αιμίλιος ψάχνει να βρει την ταινία που θα δούμε.

«Άσε τον κόσμο να ερωτευτεί, ρε Αλεξάνδρα. Ο έρωτας είναι ο λόγος για τον οποίο γίνονται όλα στον κόσμο. Ο έρωτας κινητοποιεί την ανθρωπότητα».

Τείνω το μπολ προς το μέρος του.

«Ο έρωτας είναι για μικρόμυαλους ρομαντικούς που περιμένουν κάποιον άλλο να τους δώσει αξία. Εγώ έχω αξία από μόνη μου. Πάρε πατατάκια».

Τρώει μερικά.

«Δηλαδή δε θέλεις να ερωτευτείς; Δε σε ενδιαφέρει το θέμα “έρωτας” καθόλου;»

Ανασηκώνω τους ώμους.

«Όχι. Δεν ξέρω. Όχι. Αν είναι να ερωτευτώ και να ταλαιπωρούμαι, να μου λείπει. Γιατί, αν το καλοσκεφτείς, τι μένει στο τέλος της ημέρας; Αφού περάσουν οι πρώτες γλύκες; Απογοήτευση και ταλαιπωρία. Αυτά δεν είναι που μένουν πάντα;»

Ο Αιμίλιος δεν προλαβαίνει να σχολιάσει τα λεγόμε-

νά μου. Η εξώπορτα ανοίγει και μπαίνει μέσα η μάνα μου. Κουνάμενη λυγάμενη και... βλέπω καλά; Με το τζιν μου; Η μάνα μου φοράει το αγαπημένο μου τζιν; Το μοναδικό τζιν που ταιριάζει επάνω στο σώμα μου γάντι;

«Ρε μάνα!» φωνάζω. «Πήρες το τζιν μου; Πόσες φορές πρέπει να σου πω να μην κλέβεις τα ρούχα μου; Μάλιασε η γλώσσα μου να σου λέω πως δε θέλω να πλησιάζεις την ντουλάπα μου ούτε στα τρία μέτρα. Μου χαλάς τα ρούχα. Πήγαινε και βγάλε το τζιν μου τώρα αμέσως».

Με αγνοεί. Έρχεται και ασπάζεται τον Αιμίλιο.

«Τι κάνεις, πουλάκι μου; Χαμός γινόταν σήμερα στο σουπερμάρκετ. Ουρές στα ταμεία» λέει. «Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω. Έναν γιο σαν εσένα να είχα και τίποτα άλλο στον κόσμο δε θα ήθελα».

Γυρίζει και με κοιτάζει με νόημα.

«Τι ταράζεσαι, βρε Αλεξάνδρα μου; Ήθελα κάτι ροκ και σικ, γιατί τα δικά μου ρούχα είναι όλα σκέτα και βαρετά. Φέτος συνειδητοποίησα πως τόσα χρόνια ντυνόμουν λάθος. Ντυνόμουν σαν μεγάλη γυναίκα. Δε φαντάζομαι να σε πειράζει που δανείστηκα το τζινάκι σου».

Είμαι στα όρια της υστερίας.

«Δεν ακούς που σου μιλάω; Με πειράζει και με παραιπειράζει. Και εξάλλου είσαι μεγάλη γυναίκα. Μια χαρά ντυνόσουν για την ηλικία σου».

Το χαμόγελο στραβώνει πάνω στο πρόσωπό της. Μάλλον το «μεγάλη γυναίκα» τής κάθεται κάπως βαρύ. Αλλά αφού της έχω πει ένα εκατομμύριο φορές: Δε θέλω να φοράει τα ρούχα μου. Άμα εκείνη δε σέβεται τις επιθυμίες μου, κι εγώ θα λέω ό,τι γουστάρω.

Ο Αιμίλιος, όπως πάντα, παρεμβαίνει να ηρεμήσει τα πνεύματα.

«Είστε μια κούκλα» λέει. «Φυσάει πάνω σας το τζιν».

«Αιμίλιε, σκάσε» λέω και του ρίχνω δολοφονικές ματιές.

Εξάλλου η μάνα μου τα δικά μου τζιν φοράει, όχι τα δικά του. Άμα αρχίσει να φοράει τα δικά του, ας έχει άποψη.

«Και δε μου λες» γυρίζω στη μάνα μου «ήθελες κάτι ροκ και σικ για να πας στο σουπερμάρκετ;».

Η μάνα μου αιφνιδιάζεται.

«Ποιο σουπερμάρκετ;»

Σκέφτεται λίγο.

«Ε... ναι... για να πάω στο σουπερμάρκετ. Αφού ξέρεις πως η περιποίηση του εαυτού μας είναι σημάδι ευγένειας. Δε σ' το λέω από τον καιρό που ήσουν στην κούνια σου αυτό;»

Πρώτη φορά ακούω τέτοιο πράγμα. Ο Αιμίλιος πάει κάτι να πει. Γουρλώνω τα μάτια μου για να τον προειδοποιήσω να μην τολμήσει. Παίρνει ένα πατατάκι και το βάζει στο στόμα. Αυτό είναι μεταξύ της μάνας μου κι εμένα. Η οποία μάνα μου πάει να διαφύγει προς το δωμάτιό της.

«Μισό λεπτό» τη σταματώ. «Και τα ψώνια σου πού είναι;»

Στέκεται επιτόπου έχοντάς μας την πλάτη γυρισμένη.

Δεν μπορώ να δω το πρόσωπό της, αλλά βάζω στοιχημα πως έχει ύφος ποντικού που πιάστηκε στη φάκα. Χα! Έτσι είναι, μαμάκα, άμα θες να λες ψέματα, να τα

προετοιμάζεις καλύτερα την επόμενη φορά. Δεν είμαι έξι χρονών, σε περίπτωση που σου διαφεύγει.

«Τι;» ρωτά, εξακολουθώντας να μας έχει την πλάτη γυρισμένη.

«Τα ψώνια που ψώνισες από το σουπερμάρκετ» λέω αργά και καθαρά. «Πού 'ν' τα;»

Η μάνα μου κάνει μεταβολή προς το μέρος μας και ξεσπά σ' ένα νευρικό γέλιο που κάνει και τον Αιμίλιο να βάλει τα γέλια. Εμένα πάλι ανεβάζει περισσότερο το αίμα στον εγκέφαλό μου.

«Τα ξέχασα» λέει μόλις σταματά τα γέλια της. «Πρέπει να τα άφησα στο... ταμείο. Μάλλον έχεις δίκιο τελικά. Μάλλον είμαι μεγάλη γυναίκα. Αρχίζω να ξεχνάω».

Ο Αιμίλιος καταπίνει την μπουκιά του και λέει:

«Πάρτε τηλέφωνο να σας τα κρατήσουν, αν δεν τα πήρε κανένας άλλος».

Η μάνα μου παίρνει θάρρος με την πρόταση του Αιμίλιου.

«Ο γιος που θα ήθελα πάντα να έχω» του ξαναλέει. «Αυτό θα κάνω, γιατί δε με κρατάνε τα πόδια μου αυτή τη στιγμή. Πού να μπαίνω στο αμάξι και να ξαναγυρίζω στο σουπερμάρκετ; Πάω μέσα να τηλεφωνήσω».

Φεύγει και νιώθω αυτό που νιώθω πάντα όποτε συζητώ με τη μάνα μου. Σαν να πέρασε αποπάνω μου οδοστρωτήρας.

«Τα βλέπεις;» λέω. «Τραβιέται με κάποιον. Κόβω το κεφάλι μου. Εντελώς αλλοπρόσαλλη η συμπεριφορά της. Κι αυτό που μου τη δίνει περισσότερο είναι που με θεωρεί χαζή και ευκολόπιστη».

Ο Αιμίλιος διαλέγει ταινία.

«Είναι άνοιξη, παιδί μου» λέει. «Ο έρωτας είναι στον αέρα. Μόνο εσύ αντιστέκεσαι στα βέλη του».

Μου δείχνει την ταινία που διάλεξε.

«“Όταν ο Χάρρυ γνώρισε τη Σάλλυ”’. Πώς σου φαίνεται;»

«Μια χαρά» λέω και τη βάζει να παίζει.

Τρώμε πατατάκια και λέμε τις ατάκες της ταινίας απέξω πριν προλάβουν να τις πουν οι ηθοποιοί.

«Πόσες φορές την έχουμε δει;» ρωτάω.

«Ξέρω γω; Καμιά δεκαριά;» απαντά ο Αιμίλιος χωρίς να πάρει το βλέμμα του από την οθόνη.

Μπορεί το γούστο μας στις μανάδες να διαφέρει, ευτυχώς όμως το γούστο μας στις ταινίες συμπίπτει.

«Ωραία ταινία» λέω και πίνω μερικές γουλιές αναψυκτικό. «Βέβαια, και οι δυο μπουμπουνοκέφαλοι ήταν, αλλά και πάλι. Αυτό δεν αναιρεί την αξία της ταινίας».

«Μπουμπουνοκέφαλοι γιατί;» απορεί ο Αιμίλιος και πιάνει από το τραπεζάκι το τενεκεδάκι με το αναψυκτικό του.

«Γιατί είχαν μια υπέροχη φιλία και πήγαν και τα χάλασαν όλα».

Ο Αιμίλιος καταπίνει γρήγορα γρήγορα τη γουλιά του και λέει:

«Δεν τα χάλασαν. Τα έκαναν καλύτερα. Εκτός από φίλοι έγιναν και ζευγάρι. Υπάρχει πιο ωραίο πράγμα από αυτό; Να γίνεις ζευγάρι με τον καλύτερό σου φίλο; Αν με ρωτάς, είναι η ιδανικότερη σχέση που μπορεί να σου τύχει».

Σηκώνομαι και ανοίγω λίγο την μπαλκονόπορτα. Άνοιξη άνοιξη, αλλά η ζέστη ζέστη. Γυρίζω πίσω στον καναπέ και αράζω.

«Το λες αυτό γιατί η ταινία τελειώνει εκεί που ακόμα όλα είναι ωραία. Για ρώτα και τι γίνεται μετά!»

Ο Αιμίλιος γυρίζει προς το μέρος μου.

«Για πες, βρε σπεσιαλίστα των σχέσεων, τι γίνεται μετά. Για να μαθαίνουμε κι εμείς οι αδαείς».

«Μετά, αθώο ρομαντικό αγόρι, η σχέση παίρνει τον κατήφορο. Ο ένας τη σπάει στον άλλο και οι δυο τους καταλήγουν να μισούνται, συνειδητοποιώντας πως πλέον δεν μπορούν να είναι ούτε ζευγάρι ούτε φίλοι και πως πέταξαν στα σκουπίδια μια φιλία που θα μπορούσε να αντέξει μέχρι τα βαθιά γεράματα. Γιατί, ας μη γελοιάμαστε, οι ερωτικές σχέσεις έχουν πάντα ημερομηνία λήξης».

Ο Αιμίλιος στερεώνει τα γυαλιά του στη μύτη του.

«Και δε μου λες, δεσποινίς προσωποποίηση της αισιοδοξίας, οι φιλίες δε λήγουν; Μόνο οι ερωτικές σχέσεις λήγουν σε αυτή τη ζωή;»

«Λήγουν και οι φιλίες. Δεν είπα εγώ πως οι φιλίες είναι αιώνιες. Αλλά οι φιλίες λήγουν πολύ πιο δύσκολα από τις σχέσεις. Είναι γεγονός και οφείλεις να το παραδεχτείς».

Ο Αιμίλιος δε φαίνεται να νιώθει πως οφείλει να παραδεχτεί τίποτα. Γυρίζουμε κι οι δυο ξανά το βλέμμα στην οθόνη της τηλεόρασης και προσηλωνόμαστε στην ταινία. Κοιτάω το μπολ με τα πατατάκια που κοντεύει να αδειάσει και ετοιμάζομαι να σηκωθώ να πάω στην

κουζίνα να το γεμίσω ξανά, όταν ο Αιμίλιος πατάει το pause.

«Δηλαδή με τίποτα δε θα τα έφτιαχνες με κάποιο φίλο σου;» με ρωτάει.

«Ποιο φίλο μου;» ρωτάω απορημένη και πιάνω το μπολ από το τραπεζάκι.

«Υποθετικά μιλώντας. Θα τα έφτιαχνες με κάποιο φίλο σου;» λέει ο Αιμίλιος.

«Μα δεν έχω φίλους αγόρια» απαντώ.

«Κι εγώ τι είμαι;»

«Εσύ είσαι ο αδελφός που θα ήθελα πάντα να έχω. Δεν άκουσες τη μάνα μου πριν; Είσαι ο γιος των ονείρων της. Άρα τι σε κάνει αυτό; Τον δικό μου ονειρευμένο αδελφό».

Πάω στην κουζίνα και γεμίζω το μπολ μας. Όταν επιστρέφω, ο Αιμίλιος βάζει την ταινία να συνεχίσει. Ο Χάρου με τη Σάλλυ περπατάνε στους δρόμους της Νέας Υόρκης και συζητούν.

Ο Αιμίλιος, εξακολουθώντας να κοιτάει την οθόνη, λέει:

«Άρα, με λίγα λόγια, μαζί μου δε θα τα έφτιαχνες;».

Μου κάθεται το πατατάκι στον λαιμό. Αρπάζω το τηλεχειριστήριο από το τραπεζάκι και πατάω εγώ το pause αυτή τη φορά.

«Πες μου πως κάνεις πλάκα!» τσιρίζω. «Σε ικετεύω! Πες μου πως κάνεις πλάκα!»

«Φυσικά» χαχανίζει και ξαναγυρίζει στην οθόνη.

Βλέπουμε την υπόλοιπη ταινία και συζητάμε για λίγο κι ύστερα ο Αιμίλιος πάει σπίτι. Συμμαζεύω κάπως και ετοιμάζομαι να μπω στο ντους, όταν χτυπάει το κου-

δούνι. Ο πατέρας μου. Ανοίγει τα χέρια και με αγκαλιάζει. Η μάνα μου με τον πατέρα μου έχουν πάρει διαζύγιο από τότε που ήμουν τριών. Δε θυμάμαι καν πώς ήταν το να ζούνε μαζί. Ο πατέρας μου από εκείνη την εποχή πήγε και νοίκιασε ένα σπίτι στον απέναντι δρόμο για να μπορούμε να βλέπομαστε καθημερινά.

«Ήρθα να δω αν είσαι καλά. Καλά είσαι;» ρωτάει.

Ύστερα κάτι ψάχνει με το βλέμμα.

«Η μαμά σου είναι μέσα;»

«Ναι και ναι» απαντώ μασώντας μια παρανυχίδα στον αριστερό μου δείκτη.

«Τι “ναι και ναι”;» απορεί.

Με παραμερίζει και μπαίνει μέσα.

«Ναι, είμαι καλά και, ναι, η μαμά είναι μέσα» λέω. «Τη θες κάτι; Να τη φωνάξω;»

Ο μπαμπάς ταράζεται.

«Όχι! Μην τη φωνάξεις. Ε... εσένα ήρθα να δω. Πάμε στην κουζίνα να φτιάξω καφέ και να τα πούμε;»

Πάμε στην κουζίνα. Εγώ κάθομαι σε μια καρέκλα και ο μπαμπάς ανοιγοκλείνει τα ντουλάπια να βρει αυτά που χρειάζεται.

«Έχει πάει εννιά» κοιτάω το ρολόι στον τοίχο. «Δε θα κλείσεις μάτι απόψε αν πεις καφέ τέτοια ώρα».

«Πιω δεν πιω, το μάτι μου γαρίδα».

«Μπα; Πώς κι έτσι;»

Ανοίγω το κουτί με τα μπισκότα και παίρνω ένα.

«Σκέφτομαι διάφορα» λέει ανακατεύοντας τον καφέ στο μπρίκι. «Άγχη και ανησυχίες, ξέρεις».

Καταπίνω βιαστικά το μπισκότο μου.

«Ελπίζω να μην αγχώνεσαι για μένα. Ούτε έχω μπλέξει πουθενά ούτε πρόκειται να μπλέξω. Μπορεί οι βαθμοί μου να μην είναι άριστοι, αλλά δεν μπορούμε να είμαστε όλοι Αιμίλιος σε αυτή τη ζωή. Συμφωνείς;»

«Είσαι πολύ εντάξει παιδί» λέει ο μπαμπάς και κάθεται απέναντί μου κρατώντας το φλιτζάνι με τον καφέ του. «Πολύ πιο ώριμη από την ηλικία σου. Και πάντα κάνουμε ωραίες συζητήσεις, δεν κάνουμε;»

«Όντως» του λέω.

Πράγμα που αληθεύει. Με τον μπαμπά καταλαβαίνω. Με κοιτά σαν να διστάζει να μου μιλήσει.

«Θες να συζητήσουμε κάτι άλλο;»

Πίνει μερικές γουλιές απ' τον καφέ του.

«Όχι. Δηλαδή υπάρχει κάτι που θα ήθελα να σου πω. Απλά... σκεφτόμουν... και δεν ξέρω ποια είναι η άποψή σου για το θέμα, αλλά πώς θα σου φαινόταν αν... αν... εγώ...»

«Ναι;» τον ενθαρρύνω.

«Απλά σκεφτόμουν αν θα σου φαινόταν καλή ιδέα αν... αν ξανάφτιαχνα τη ζωή μου».

‘Οπα. Κι άλλος ερωτοχτυπημένος στην οικογένεια.

«Βρήκες κάποια;» τον ρωτάω.

«Όχι ακριβώς» λέει και μασάει την παρανυχίδα του αριστερού του δείκτη.

«Τι όχι ακριβώς; Βρήκες ή δε βρήκες;»

«Βρήκα, αλλά... αυτή δεν το ξέρει».

Έχουν κοκκινίσει τα μάγουλά του. Ώρες ώρες μού θυμίζει τον Αιμίλιο με τις ντροπαλοσύνες του.

«Ρε μπαμπά, πόσων χρονών είσαι; Δεκατριών; Τι εννοείς αυτή δεν το ξέρει; Δεν της το έχεις πει; Πώς θα το

ξέρει αν δεν της το έχεις πει; Πήγαινε βρες την και πες τη το. Περιμένεις να το μαντέψει η γυναίκα;»

Ρουφάει με θόρυβο μια γουλιά απ' τον καφέ του.

«Είναι... λίγο περίπλοκη η κατάσταση. Δεν ξέρω πώς θα αντιδράσει».

«Ε, έτσι είναι αυτά τα πράγματα. Περίπλοκα. Πρέπει να ρισκάρεις. Αυτή σε ξέρει; Εγώ την ξέρω;»

«Ναι και ναι».

Μου έχει κινήσει την περιέργεια με όλη αυτή τη μυστικοπάθεια.

«Ποια είναι, θα μου πεις; Καμιά συνάδελφός σου; Εκείνη η κοκκινομάλλα που γελούσε με τα κρύα αστεία σου πέρσι στο πάρτι της δουλειάς σου;»

Κουνάει αρνητικά το κεφάλι.

«Όχι» λέει. «Δεν είναι αυτή».

«Ε, ποια; Η Ελπινίκη η γειτόνισσα; Που κάθε τρεις και λίγο πετάγεται για να δανειστεί ζάχαρη και να σου θάψει όλη την υπόλοιπη γειτονιά;»

Ξανά αρνητικό κούνημα του κεφαλιού.

«Πες μου και θέλω να πάω να κάνω ντους. Δεν μπορώ να σκεφτώ καμιά άλλη κοινή γνωστή μας ελεύθερη και διαθέσιμη».

«Την ξέρεις» επιμένει. «Την ξέρεις πολύ καλά».

«Ψηλή ή κοντή;»

«Κοντή».

«Αδύνατη ή γεμάτη;»

«Αδύνατη».

«Ξανθιά ή μελαχρινή;»

«Ξανθιά».

Ξεφυσάω.

«Δεν πάει ο νους μου σε καμιά. Η μόνη κοντή αδύνατη ξανθιά κοινή γνωστή μας που μου έρχεται στον νου είναι η μαμά. Δεν μπορώ να σκεφτώ άλλη».

Ο μπαμπάς πιάνει τις χαρτοπετσέτες που βρίσκονται στο τραπέζι και τις συγυρίζει. Τι στο καλό; Εκτινάσσομαι από την καρέκλα μου με την ίδια ταχύτητα που θα εκτινασσόμουν αν κατά λάθος καθόμουν πάνω στο αναμμένο μάτι της κουζίνας.

«Πλάκα μου κάνεις!» φωνάζω.

«Σς!» ψιθυρίζει. «Θα μας ακούσει η μάνα σου. Απλά... απλά πιστεύω πως πρέπει να ξαναδοκιμάσουμε. Τρέφω ακόμα αισθήματα για εκείνη και πιστεύω πως ούτε κι αυτή κατάφερε να με ξεπεράσει. Είμαστε ώριμοι πια. Μπορούμε να το κάνουμε να δουλέψει αυτή τη φορά. Εσύ τι λες;»

Τι να του πω τώρα; Να του πω πως είμαι βέβαιη ότι η μάνα μου όχι απλώς τον έχει ξεπεράσει, αλλά, αν μάθει πως εκείνος λογαριάζει να τη φλερτάρει απ' την αρχή, θα πέσει στο πάτωμα από τα γέλια;

«Μετά από δεκατρία χρόνια, βρε μπαμπά;» ξανακάθομαι στην καρέκλα μου. «Πώς σου ήρθε τώρα αυτό; Δεν είναι λιγάκι αργά;»

«Δηλαδή δεν το εγκρίνεις;» απογοητεύεται. «Γιατί;»

«Δική σας είναι η ζωή, κάντε ό,τι θέλετε. Μόνο που...»

«Μόνο που τι;» αγωνιά.

Πρέπει να του το πω. Οφείλω να τον προφυλάξω. Ο μπαμπάς είναι πολύ ευαίσθητος. Δε θέλω να πέσει στα νύχια της μάνας μου.

«Να» λέω «ίσως η μαμά να... βγαίνει με κάποιον».

Καταρρέει στην καρέκλα. Τα χέρια του κρέμονται ξεψυχισμένα δεξιά και αριστερά.

«Δεν είμαι εντελώς σίγουρη» λέω. «Απλά τελευταία εξαφανίζεται συχνά και μετά μου λέει κάτι γελοίες δικαιολογίες για το πού ήταν και τέτοια».

«Μπορείς να μάθεις; Σε ικετεύω. Βασίζομαι πάνω σου».

Τα ξεψυχισμένα χέρια ανασταίνονται, αρπάζουν τα δικά μου και τα σφίγγουν.

«Δε θα μου πει, βρε μπαμπά. Είναι μυστικοπαθής. Τώρα θα τη μάθεις;»

«Έχεις τον τρόπο σου εσύ. Πάντα βρίσκεις τον τρόπο να μας τυλίγεις σε μια κόλλα χαρτί».

Άκου τι λέει. Όχι πως δεν αληθεύει, αλλά δεν είναι ανάγκη να το ξέρουν κιόλας.

«Καλά, θα δω τι θα κάνω. Δε δίνω υποσχέσεις όμως».

Σηκώνεται και με αγκαλιάζει. Καληνυχτιζόμαστε και πάει σπίτι του. Α, ρε πατέρα, τι σου έλαχε κι εσένα στα γεράματα!

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΥΧΑΙΑ
ΕΝΑ ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΩΙ

ΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΩΙ συναντώ τον Αιμίλιο στον παραλιακό πεζόδρομο με τις πολλές καφετέριες. Φαίνεται αγουρο-ξυπνημένος και τα μαλλιά του μοιάζουν λιγάκι ανακατεμένα.

«Πάλι ξενύχτησες διαβάζοντας, ρε συ Αιμίλιε;» τον ρωτάω. «Ούτε Παρασκευή βράδυ δεν ησυχάζεις πια;»

Βγάζει το μπουκαλάκι με το νερό από το σακιδιό του και πίνει μερικές γουλιές.

«Δε διάβαζα» λέει. «Έγραφα ποιήματα.»

Ο Αιμίλιος έχει κόλλημα με την ποίηση.

«Τι ποιήματα;» ρωτάω.

Καθόμαστε σε μια καφετέρια έξω στον ήλιο. Παραγγέλνω κρέπα με μπανάνες και σοκολάτα, παραγγέλνει κρέπα με φράουλες και σαντιγί.

«Διάφορα» λέει ο Αιμίλιος μόλις ο σερβιτόρος παίρνει την παραγγελία μας και φεύγει. «Για τον έρωτα κυρίως».

Βγάζω τα γυαλιά ηλίου μου και τον κοιτάω καλά στα μάτια.

«Παίζει κάτι, Αιμιλιάκο; Πολύ μυστήριος είσαι τελευταία. Σου γυάλισε καμία και δε μου το έχεις πει ακόμη;»

Βγάζει τα γυαλιά μυωπίας του και τα σκουπίζει πάνω στο καρό πουκάμισό του.

«Ο έρωτας είναι κλασική αξία, ρε Αλεξάνδρα. Δε χρειάζεται να σου γυαλίσει καμία για να σε εμπνεύσει. Ο έρωτας έχει εμπνεύσει όλους τους ποιητές της ανθρωπότητας από καταβολής κόσμου».

Ο σερβιτόρος φέρνει τις κρέπες μας. Παίρνω το πιρούνι μου και καρφώνω μερικές από τις φρούουλές του. Παίρνει το πιρούνι του και τρώει μερικές από τις μπανάνες μου.

«Μμμ, κρέπες κάτω από τον πρωινό ανοιξιάτικο ήλιο του Σαββάτου. Αυτό κι αν έπρεπε να ανήκει μέσα στις οικουμενικές εμπνεύσεις της ζωής. Ποιήματα για τις κρέπες έπρεπε να γράφεις».

«Μα να μην το σκεφτώ πρώτος;» γελάει.

Κόβει ένα κομμάτι από την κρέπα του και το βάζει στο στόμα.

«Υπάρχει ένας διαγωνισμός ποίησης» λέει αφού καταπιεί. «Για νέους κάτω των δεκαοχτώ. Αν μπορέσω να τα ετοιμάσω εγκαίρως, ίσως τα στείλω».

«Ο κολλητός μου ο ποιητής» υψώνω το ποτήρι με το νερό μου.

Τρώμε και χαζολογάμε για κάμποση ώρα, ώσπου το μάτι μου πιάνει μια μικροσκοπική παρουσία να προσπαθεί να ισορροπήσει πάνω σε ψηλοτάκουνες γόβες. Μου κάθεεται η μπουκιά στον λαιμό μόλις συνειδητοποιώ ποια είναι.

«Οχ, η μάνα μου!» λέω. «Κοίτα εκεί».

Υποδεικνύω στον Αιμίλιο προς τα πού να κοιτάξει. Εκείνος γυρίζει απότομα.

«Με τρόπο» τον τραβάω.

«Γιατί; Κρυβόμαστε;» ρωτάει ο Αιμίλιος ψιθυριστά.
Τον αρπάζω από το χέρι και τον σηκώνω.

«Έλα, γρήγορα» του λέω.

Αφήνουμε λεφτά στο τραπέζι και ακολουθούμε τη μικροσκοπική παρουσία με τα ψηλοτάκουνα κατά μήκος του πεζοδρόμου.

«Μα πού πάει;» ρωτάει χαμηλόφωνα ο Αιμίλιος.

«Πώς πάει δε ρωτάς καλύτερα;»

«Όχι και πώς πάει. Ελαφίνα η μάνα σου με τα τακούνια. Λες και φοράει αθλητικά».

«Άμα είσαι 1,50, τα τακούνια τα έχεις για αθλητικά».

Παραπατάει και της βγαίνει η γόβα.

«Τη γλωσσοφάγαμε τη γυναίκα» ψιθυρίζει ο Αιμίλιος.
Σκύβει και τρίβει το πόδι της. Βγάζει τα παπούτσια και πάει κουτσό μέχρι το παγκάκι.

«Πάμε να τη βοηθήσουμε» λέει και κατευθύνεται προς το παγκάκι πάνω στο οποίο σφαδάζει η μάνα μου.

«Να κάτσεις εκεί που κάθουσαι» τον αρπάζω από το μπράτσο. «Και κρύψου καλύτερα. Δε θέλω να μας δει».

«Μα μπορεί να στραμπούληξε το πόδι της, μπορεί να το έσπασε».

Πριν τελειώσει την κουβέντα του, ένας δίμετρος νεαρός άντρας την πλησιάζει.

«Τα βλέπεις; Μέχρι και οι άγνωστοι τρέχουν να της συμπαρασταθούν».

«Πάψε» λέω και τον πιάνω από το χέρι.

Πλησιάζουμε περισσότερο και κρυβόμαστε πίσω από ένα σταθμευμένο αυτοκίνητο. Τώρα βλέπουμε καλύτε-

ρα. Και αυτό που βλέπουμε καλύτερα είναι πως ο δίμετρος άντρας δεν είναι ένας άσχετος καλός Σαμαρείτης που απλά συγκινήθηκε με το δράμα της μάνας μου.

«Γνωρίζονται;» ρωτάει ο Αιμίλιος.

Ηλίου φαινόταρο. Κάθεται δίπλα της και της μαλάζει το πόδι. Τον αφήνει. Χαριεντίζονται.

«Μα ποιος είναι; Γνωρίζονται;» κολλάει η βελόνα του Αιμίλιου.

«Δε βλέπεις;» νευριάζω. «Και κοίτα τον καλύτερα. Πόσω τον κάνεις;»

Πριν κάνει ο Αιμίλιος υποθέσεις για την ηλικία του δίμετρου άντρα, εκείνος δίνει το χέρι του στη μάνα μου και τη βοηθά να σηκωθεί. Κρατώντας την απ' τη μέση, την οδηγεί μέχρι το σημείο που είναι σταθμευμένο ένα μαύρο σμαρτάκι. Μπαίνουν μέσα κι εξαφανίζονται.

«Ααααααααααα!» τσιρίζω και καμιά δεκαριά άνθρωποι σταματάνε ό,τι κάνουν και γυρίζουν να με κοιτάξουν.

Ο Αιμίλιος με βάζει να κάτσω σε ένα παγκάκι.

«Ψυχραιμία» λέει.

Βγάζει από το σακιδιό του το μπουκαλάκι με το νερό και μου δίνει να πιω.

«Η μαμά σου βγαίνει με κάποιον. Σιγά το γεγονός. Σπουδαία τα λάχανα. Τι είσαι; Πεντάχρονο και δεν μπορείς να το δεχτείς;»

«Δεν είναι αυτό το θέμα. Δεν έχω κανένα πρόβλημα να βγαίνει με κάποιον. Κάποιον της ηλικίας της όμως. Αυτός μετά βίας είναι μερικά χρόνια μεγαλύτερός μας. Δεν τον είδες;»

«Μπορεί να μικροδείχνει».

«Ναι, καλά. Κι εξάλλου είναι κι ο πατέρας στη μέση. Θέλει επανασύνδεση».

Του πέφτει το σαγόνι από την έκπληξη.

«Δεν πρόλαβα να σ' το πω. Μου ζήτησε να μεσολαβήσω. Τι θα του πω τώρα; Ότι τον πρόλαβε κάποιος είκοσι χρόνια μικρότερος και είκοσι πέντε εκατοστά ψηλότερος;»

Ο Αιμίλιος με τραβάει από το χέρι να σηκωθώ από το παγκάκι.

«Πάμε βόλτα στα μαγαζιά να ξεχαστείς» λέει. «Να πάει το μυαλό σου αλλού».

Και όντως με τις βόλτες μας κάπως πάω να ξεχαστώ. Είναι και το πάρτι του σχολείου μετά τις τελικές εξετάσεις και δεν έχω τι να φορέσω. Βρίσκω μερικά φορέματα και πάμε στα δοκιμαστήρια. Ο Αιμίλιος περιμένει υπομονετικά απέξω να τα δοκιμάσω. Φοράω πρώτα το μπεζ. Χάλια. Αφού δε νιώθω ο εαυτός μου μέσα σε φουστάνια.

«Απαίσιο, ε;» ανοίγω την κουρτίνα.

Με κοιτάει αποπάνω ως κάτω.

«Είσαι πολύ άσπρη γι' αυτό το χρώμα. Δοκίμασε το πράσινο».

Ούτε το πράσινο μ' αρέσει, αλλά είναι κάπως καλύτερο. Ξανανοίγω την κουρτίνα. Ο Αιμίλιος μου κάνει νόημα να κάνω στροφή γύρω από τον εαυτό μου.

«Πολύ καλύτερο, αλλά νομίζω το κόκκινο είναι το χρώμα σου».

Μου δείχνει το τρίτο φουστάνι, κλείνω την κουρτίνα και το φοράω. Κοιτιέμαι στον καθρέφτη. Μάλλον είναι το καλύτερο από τα τρία.

Μόλις ανοίγω την κουρτίνα, χαμογελά.

«Σίγουρα το κόκκινο είναι το χρώμα σου. Είσαι μια κούκλα με αυτό το φόρεμα. Αυτό να πάρεις».

Ο Αιμίλιος κοιτάει την πλάτη μου μέσα από τον καθρέφτη που βρίσκεται πίσω μου.

«Δεν έκλεισες καλά το φερμουάρ» λέει. «Τα μαλλιά σου πιάστηκαν μέσα».

Φέρνει το χέρι του πίσω στην πλάτη μου και ελευθερώνει τα μαλλιά μου. Το πρόσωπό του πλησιάζει το δικό μου. Τα χείλη του πάνε να ακουμπήσουν τα δικά μου. Κάνω ένα βήμα πίσω και παραπατάω στην τσάντα μου, που είναι παρατημένη στο πάτωμα.

«Ε... ευχαριστώ» λέω και κλείνω απότομα την κουρτίνα.

Έχει μπλοκάρει ο εγκέφαλός μου από τη ζέστη και τα έκτροπα της μάνας μου ή ο Αιμίλιος μόλις προσπάθησε να με φιλήσει;

ΧΝΟΥΔΩΤΟ ΓΑΤΙ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ ο Βλαδίμηρος αφισκολλά κάτι φωσφοριζέ χαρτιά στον πίνακα ανακοινώσεων του σχολείου. Με βλέπει και μου κάνει νόημα να πλησιάσω.

«Το Χνουδωτό Γατί ζητάει εθελοντές» λέει. «Ψήνεσαι;»

«Το ποιο;» ρωτάω μασώντας το κρουασάν που κρατάω στα χέρια μου.

«Ο σύλλογος αδέσποτων γατιών της περιοχής. Χρειαζόμαστε χέρια. Να ταΐζουν και να καθαρίζουν τα κλουβιά των ζώων μέχρι να υιοθετηθούν. Να σε υπολογίζω;»

Μου δίνει ένα φωσφοριζέ φυλλάδιο να διαβάσω.

«Άμα είναι για τα αδέσποτα γατιά, να με υπολογίζεις» λέω και κοιτάω το φυλλάδιο με τη φωτογραφία ενός ταλαιπωρημένου γάτου.

Μου δίνει ένα ακόμα φυλλάδιο.

«Δώσε και στο αγόρι σου. Όσο πιο πολλοί, τόσο πιο καλά».

«Ποιο αγόρι μου;» ρωτώ καταπίνοντας την μπουκιά μου.

«Το αγόρι με τα καρό πουκάμισα. Πώς τον λένε, μωρέ; Αυτόν με τα γυαλιά. Που είστε όλη μέρα μαζί; Αγόρι σου δεν είναι;» ρωτάει ο Βλαδίμηρος.

«Όχι!» λέω. «Ο Αιμίλιος κι εγώ είμαστε απλά φίλοι. Δηλαδή κολλητοί. Απλά κολλητοί».

Με κοιτάει εξεταστικά.

«Απλά κολλητοί. Μάλιστα. Δηλαδή το πεδίο είναι ελεύθερο, αν ενδιαφερόμαστε;»

«Ποιοι να ενδιαφέρεστε;»

«Εμείς. Ξέρεις, ο υπόλοιπος αντρικός πληθυσμός της γης».

Χαχανίζει.

‘Όλα τα ‘χαμε, ο Βλαδίμηρος μας έλειπε. Κάνω πως γελάω κι εγώ.

«Να έρθω στη διεύθυνση που γράφει εδώ για το Χνουδωτό Γατί;»

Μου κλείνει το μάτι.

«Θα σε περιμένουμε. Εγώ και όλα τα αδέσποτα αυτού του κόσμου που αναζητούν μια στοργική αγκαλιά».

Το απόγευμα πάω μόνη μου στο Χνουδωτό Γατί. Ο Αμίλιος, ως αλλεργικός που είναι στις γάτες, δεν μπορεί να έρθει μαζί μου. Με το που μπαίνω, βρίσκω τον Βλαδίμηρο να ταΐζει με το μπιμπερό ένα γατάκι.

«Δε χάνω τον ανδρισμό μου τώρα με το μπιμπερό, έτσι;» με ρωτάει.

«Καλά το πας» χαμογελάω.

Τελειώνει και μου εξηγεί τι πρέπει να κάνω.

«Αυτές οι αμμοδόχοι θέλουν καθάρισμα και αυτές οι γάτες τάισμα. Κι αν... δεν κάνεις τίποτα ύστερα, θα πάμε για πίτσα με τον Λεωνίδα».

«Όταν λέμε Λεωνίδα;» ζητώ διευκρινήσεις.

«Είναι ο κτηνίατρός μας. Θα περάσει αποδώ σε λίγο. Θα τον γνωρίσεις. Είναι πολύ εντάξει τύπος. Θα έρθεις;»

«Μωρέ, θα το ήθελα» λέω «αλλά πρέπει να διαβάσω.

Ξέρεις. Το διάβασμα έρχεται πρώτο. Μελέτη, μελέτη, μελέτη. Πάνω απ' όλα μελέτη».

Απομακρύνεται απογοητευμένος κι εγώ συνεχίζω το έργο μου ήσυχα ήσυχα, μέχρι που ανοίγει η πόρτα και το σαγόνι μου προσγειώνεται αυτομάτως στο πάτωμα. Γιατί αυτός που μπαίνει μέσα δεν είναι άλλος από τον δίμετρο σωτήρα της μάνας μου. Το σακούλι με την τροφή γλιστράει από τα χέρια μου και σκορπίζεται κάτω. Ο Βλαδίμηρος τρέχει να δει τι έγινε.

«Είσαι καλά;» ρωτάει.

Σκύβει και με βοηθά να μαζέψουμε τη σκορπισμένη τροφή.

Ο δίμετρος πλησιάζει.

«Η Αλεξάνδρα σήμερα ξεκίνησε» λέει ο Βλαδίμηρος. «Αλεξάνδρα, αυτός είναι ο Λεωνίδας. Λεωνίδα, αυτή είναι η Αλεξάνδρα».

Ο ποιος;

«Έτσι μπράβο» μου δίνει το χέρι ο Λεωνίδας. «Χαίρομαι που είσαι μαζί μας, Αλεξάνδρα. Τα αδέσποτα έχουν την ανάγκη μας. Καλή αρχή».

Μας αφήνει και πάει να τσεκάρει μερικά γατιά.

«Αυτός είναι ο κτηνίατρος;» ρωτάω τον Βλαδίμηρο όσο καθαρίζουμε το πάτωμα. «Δηλαδή είναι κτηνίατρος κτηνίατρος ή φοιτητής;»

«Κτηνίατρος κτηνίατρος» μου εξηγεί. «Πέρσι αποφοίτησε».

«Άρα πόσω να είναι; Είκοσι πέντε;»

Με κοιτά καχύποπτα.

«Γιατί ρωτάς; Ενδιαφέρεσαι;»

«Ε όχι βέβαια! Απλά αναρωτιέμαι. Έχει αρκετή πείρα να φροντίζει τα ζωάκια;»

«Ναι, καλέ. Είναι φοβερός».

Ο φοβερός τελειώνει τους ελέγχους του και ύστερα βρίσκει τον Βλαδίμηρο και αρχίζουν να συζητάνε. Πρόπει να πάω οπωσδήποτε για πίτσα μαζί τους. Για να μαζέψω όσο περισσότερες πληροφορίες μπορώ σχετικά με το θέμα της μάνας μου. Να δω αν θα μπορέσω να βγάλω καμιά άκρη.

«Αλεξάνδρα, τι γίνεται; Τελείωσες;»

Ο Βλαδίμηρος με πλησιάζει.

«Όλα υπό έλεγχο, αφεντικό».

«Ωραίο ακούγεται αυτό» χαχανίζει. «Αλλά δεν είμαι το αφεντικό σου. Θα μπορούσα όμως να γίνω... κάτι άλλο σου. Εννοώ... ξέρεις... αν το θέλεις κι εσύ».

Μπλεξίματα! Αλλά δε γίνεται να τον αποπάρω, ειδικά τώρα που τον χρειάζομαι.

«Όλα εντάξει» έρχεται προς το μέρος μας ο κτηνίατρος. «Την κάνουμε;»

Γυρίζει σ' εμένα.

«Θα πάμε για πίτσα, αν δεν έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις».

«Της το πρότεινα κι εγώ» πετάγεται ο Βλαδίμηρος πριν προλάβω ν' ανοίξω το στόμα μου «αλλά είναι πολύ μελετηρή. Μελέτη, μελέτη, μελέτη. Πάνω απ' όλα μελέτη».

«Ναι, σχετικά μ' αυτό... ε... είπα να έρθω τελικά».

Ο Βλαδίμηρος γουρλώνει τα μάτια.

«Απλά σκέφτηκα πως η μελέτη χρειάζεται πάνω απ' όλα ενέργεια και γεμάτο στομάχι. Θα τσιμπήσω στα γρή-

γορα κάτι μαζί σας και μετά θα πάω σπίτι να αφοσιωθώ στα διαβάσματά μου».

Ο Βλαδίμηρος δαγκώνει τα νύχια του. Ο Λεωνίδας σβήνει τα φώτα και κατευθύνεται προς την πόρτα.

«Ωραία τότε. Πάμε;» λέει.

Πάω να τον ακολουθήσω, αλλά ο Βλαδίμηρος με τραβά από το μανίκι.

«Είσαι σίγουρη πως δεν τον γουστάρεις;» μου ψιθυρίζει.

«Απόλυτα» λέω μέσα από τα δόντια μου.

Στην πιτσαρία κάνει πολλή ζέστη ή εγώ έχω έξαψη; Βγάζω τη ζακέτα μου και σηκώνω τα μανίκια της μπλούζας μου. Κάνει πολλή ζέστη, αλλά νιώθω κι εγώ έξαψη. Επειδή πρέπει σε αυτό τον λίγο χρόνο που έχω στη διάθεσή μου να βρω έναν τρόπο να μάθω όσο περισσότερα πράγματα μπορώ για τη σχέση αυτού του ανθρώπου με τη μάνα μου.

«Υπάρχει κάτι που δεν τρως ή να παραγγείλουμε με απ' όλα;» ρωτά ο Λεωνίδας.

«Με απ' όλα, δεν έχω πρόβλημα».

Χαμογελάω. Μια μικρή κλοτσιά έρχεται και με βρίσκει κάτω από το τραπέζι. Κατά λάθος ή επίτηδες; Ο Βλαδίμηρος έχει το βλέμμα του καρφωμένο επάνω μου.

«Είναι ωραίο πάντως» λέει ο Λεωνίδας «νέα παιδιά να ενδιαφέρονται για τον εθελοντισμό. Αυτό χρειάζεται η κοινωνία μας. Λιγότερο εγωισμό και περισσότερο εθελοντισμό».

«Σωστά» συνεχίζω να χαμογελάω και μου 'ρχεται δεύτερη κλοτσιά στο καλάμι.

«Εγώ πάλι αυτό που πιστεύω είναι πως η κοινωνία

μας χρειάζεται νέα παιδιά με περισσότερη ειλικρίνεια και λιγότερη διπλοπροσωπία» λέει ο Βλαδίμηρος.

«Τι εννοείς;» ρωτά ο Λεωνίδας.

«Εννοώ πως η νεολαία σήμερα δεν ξέρει τι πάει να πει αφοσίωση. Πρώτα δείχνει ενδιαφέρον σε κάποιο άτομο και μετά, όταν κάποιο άλλο άτομο, ίσως ελαφρώς πιο εμφανίσιμο, διαβεί την πόρτα, αμέσως παρατηρείται μετατόπιση ενδιαφέροντος. Καλά δεν τα λέω, Αλεξάνδρα;»

Τι στο καλό;

Ο σερβιτόρος φέρνει την παραγγελία μας. Μόλις την ακουμπάει στο τραπέζι, ο Βλαδίμηρος αρπάζει ένα κομμάτι και μπουκλώνεται.

«Λοιπόν;» ρωτάει πριν προλάβει να καταπιεί.

Πετάγονται από το στόμα του διάφορα.

Σοβαρά, κάποιοι άνθρωποι υποφέρουν από αχαλίωτη φαντασία σε αυτή τη ζωή.

«Οι σχέσεις έχουν τα ζόρια τους» λέει ο Λεωνίδας, που έχει βάλει το δικό του κομμάτι στο πιάτο και το κόβει με μαχαίρι και πιρούνι.

«Πες τα, χρυσόστομε» λέει ο Βλαδίμηρος. «Τα περνάς κι εσύ, φαντάζομαι».

Μένω με το δικό μου πιρούνι μετέωρο να περιμένω την απάντησή του.

«Τα πέρασα. Στο παρελθόν. Τώρα είμαι καλά. Μπορώ να πω πως έχω βρει τον άνθρωπο της ζωής μου».

Τι; Τι εννοεί πως τώρα είναι καλά; Τι εννοεί πως έχει βρει τον άνθρωπο της ζωής του; Η μάνα μου είναι ο άνθρωπος της ζωής του; Είκοσι χρόνια μεγαλύτερη και σαράντα πόντους κοντότερη;

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ νιώθω το κεφάλι μου ασήκωτο από τον πονοκέφαλο. Και ο πρώτος άνθρωπος που πετυχαίνω στους διαδρόμους του σχολείου είναι ο τελευταίος που θα ήθελα να δω. Ο Βλαδίμηρος. Αλληλοκοιτιόμαστε από μακριά. Στρέφω αυτομάτως το βλέμμα μου αλλού, αλλά προλαβαίνει να δει ότι τον είδα. Βγάζω το κινητό μου από την τσέπη του τζιν και κάνω πως μιλάω.

«Ναι, μαμά. Ναι, ναι. Σίγουρα. Όχι. Ναι, ναι».

Με πλησιάζει. Έρχεται και στέκεται λίγα εκατοστά από μένα. Καλά, δε βλέπει πως έχω σοβαρή τηλεφωνική συνδιάλεξη;

«Φυσικά, μαμά. Ναι, ναι. Ε, όχι. Ναι, σίγουρα».

Δένει τα χέρια του στο στήθος και χτυπάει ρυθμικά το ένα του πόδι στο πάτωμα. Μα πόση αγένεια;

«Μιλώ στο τηλέφωνο...» ψιθυρίζω.

Συνεχίζει να στέκεται εκεί, στην ίδια στάση και εξακολουθώντας να έχει το ίδιο ενοχλημένο ύφος. Κοίτα θράσος! Να βλέπεις τον άλλο να είναι στη μέση σοβαρής συζήτησης κι εσύ να έχεις την απαίτηση να διακόψει τη συνομιλία του για να ασχοληθεί μαζί σου. Θράσος, πραγματικό θράσ...

Το κινητό μου κουδουνίζει και με κάνει να αναπηδή-

σω. Να πάρει! Ποιος με παίρνει τηλέφωνο τέτοια ώρα; Κοιτάω την οθόνη. Η μάνα μου! Θα τη σκοτώσω! Ο Βλαδίμηρος κουνάει ενοχλημένος το κεφάλι του.

«Ε... η μάνα μου...» λέω και του δείχνω την οθόνη του κινητού μου. «Θα το έκλεισε κατά λάθος την ώρα που μιλούσαμε... και... ε... με παίρνει πίσω...»

Ο Βλαδίμηρος φαίνεται πιο ενοχλημένος από ποτέ. Το κινητό κουδουνίζει ασταμάτητα.

«Τι θες, ρε μάνα; Ε... εννοώ... γιατί, μαμά, έκλεισες πριν το τηλέφωνο ενώ μιλούσαμε και τώρα με ξαναπαίρνεις; Τι; Ποιο πουκάμισό μου; Το λαδί; Όχι, να μην το δανειστείς. Σου είπα δε θέλω να παίρνεις τα πράγματά μου. Εξάλλου είναι πολύ μακρύ για σένα. Τι; Τι εννοείς θα το βάλεις σαν φόρεμα με ζώνη; Θα κάνω πως δεν το άκουσα αυτό. Σε κλείνω και μακριά τα χέρια σου από την ντουλάπα μου».

Πατάω «λήξη» στο κινητό, αλλά το σίγουρο είναι πως η τρέλα της μάνας μου δεν υπάρχει περίπτωση να λήξει με το πάτημα ενός κουμπιού. Ή το θράσος του Βλαδίμηρου.

«Λοιπόν; Τελείωσες επιτέλους;» ρωτάει. «Μπορούμε να πάρουμε κι εμείς σειρά; Ή θα ακολουθήσουν κι άλλες υποτιθέμενες συνδιαλέξεις;»

Α, νομίζω το έχει παρακάνει ο Βλαδίμηρος.

«Βλαδίμηρε, δε σε αφορά ούτε με ποιον μιλώ ούτε με ποιον συναναστρέφομαι. Και τώρα, αν έχεις την καλοσύνη, κάνε πέρα να περάσω».

Μου κόβει τον δρόμο.

«Ξέρεις, κι εγώ μέχρι πέρσι μαθητής ήμουν. Πέρσι τε-

λείωσα το λύκειο. Ξέρω πολύ καλά τι παίζει με εσάς τα έφηβα κορίτσια. Μη νομίζεις πως μπορείς να με ξεγελάσεις».

«Είσαι ειδήμων σαν να λέμε».

«Σας ξέρω πολύ καλά. Οι ορμόνες σας βάζουν στο σείκερ και σας χτυπάνε. Έτσι σας χτυπάνε».

Μου δείχνει πώς χτυπάς το σείκερ. Κοιτάω το ρολόι. Πού είναι κι αυτός ο Αιμίλιος; Σήμερα βρήκε να αργήσει;

«Και γι' αυτό, όσο και να πληγώνομαι –που πληγώνομαι, να το ξέρεις αυτό–, υπομένω. Υπομένω γιατί ξέρω. Ξέρω πως είσαι μες στο σείκερ αυτή τη στιγμή και χτυπιέσαι».

Η υπομονή μου αρχίζει να εξαντλείται.

«Ε, τα βλέπεις; Δε θα ήταν καλύτερα να έβρισκες κανένα άλλο κορίτσι, τότε; Που να μην είναι στο σείκερ; Από τη σχολή σου, ας πούμε; Αυτές λογικά θα έχουν βγει από το σείκερ ως τώρα. Ε;»

Κουνάει το κεφάλι αποδοκιμαστικά.

«Όταν αγαπάς, δεν τα παρατάς. Θα επιμένω και θα περιμένω. Σου το λέω να το ξέρεις».

Πού έχω φταιξει; Ειλικρινά, μπορεί κάποιος να μου πει πού έχω φταιξει; Δε μου αρκεί η μάνα μου, που τρέχει με εικοσιπεντάχρονους δίμετρους, και ο πατέρας μου, που τώρα θυμήθηκε να την ξαναερωτευτεί, και ο Αιμίλιος, που δεν ξέρω γιατί φέρεται όπως φέρεται τελευταία; Χρειάζομαι και τον Βλαδίμηρο τσιμπούρι;

Κάποιος καθηγητής κάνει νόημα στον Βλαδίμηρο να πάει κοντά του, πράγμα που μου δίνει λίγα λεπτά ηρεμίας μέχρι την πρώτη ώρα. Όπου πρώτη ώρα σημαίνει

Σωτηριάδου. Ο Αιμίλιος φτάνει λίγο πριν από το κουδούνι και λίγα λεπτά μετά μπαίνει μέσα κι αυτή.

«Βρείτε την εργασία σας. Γρήγορα, παρακαλώ».

Όλοι, βαριεστημένοι, ψαχουλεύουν μέσα στις τσάντες τους.

«Η ποίηση, λοιπόν. Τα πυκνά νοήματα των λέξεων. Η σημασία των συμβολισμών και ο πλούτος των συναισθημάτων. Ποιος θα ήθελε να αρχίσει;»

Κανείς.

«Ξένου; Για να ακούσουμε το δικό σου».

Της κάνει νόημα να πάει μπροστά.

Η Μαρίνα σηκώνεται με την ίδια προθυμία που θα προχωρούσε κανείς προς το εκτελεστικό απόσπασμα. Φαίνεται ξεκάθαρα πως τα χέρια της τρέμουν την ώρα που φυλλομετρά τις σελίδες του τετραδίου της.

«Σε ακούμε» λέει η Σωτηριάδου.

Η Μαρίνα βρίσκει τη σελίδα που ψάχνει, αλλά διστάζει να ξεκινήσει.

«Άντε, παιδί μου, μια ώρα. Τελείωνε».

Η Μαρίνα μάς κοιτά, καταπίνει και μετά ρίχνει το βλέμμα στο τετράδιο.

«Δεν ήξερα τι να γράψω. Δεν είμαι καλή σε αυτά».

«Τι πάει να πει δεν είσαι καλή σε αυτά; Η εργατικότητα μπορεί να μας βοηθήσει να προοδεύσουμε σε οποιονδήποτε τομέα. Όλα τα άλλα είναι δικαιολογίες για τεμπέληδες».

Κι όπως πάντα, άπειρη κατανόηση από την καθηγήτριά μας. Η Μαρίνα βήχει λίγο για να καθαρίσει τον λαιμό της.

«“Ο ήλιος”» διαβάξει.

Λάμπει πάντα και φωτίζει
και με τις αχτίδες του αγγίζει
και τα πάντα χαϊδεύει
και τα πάντα συντροφεύει.
Ήλιε, ήλιε, σ' αγαπώ
και πολύ σ' ευχαριστώ
που μου έφτιαξες τη μέρα
και που αγκάλιασες τη σφαίρα.

Η γνωστή ξινίλα της Σωτηριάδου σε όλο της το μεγα-
λείο.

«Και που αγκάλιασες τη σφαίρα;»

«Ναι. Τη σφαίρα. Δηλαδή τη Γη. Που αγκάλιασε τη
Γη».

«Ξένου, παιδί μου, λύσε μου μια μικρή απορία που
έχω. Μετά από όλους αυτούς τους σπουδαίους Έλληνες
και ξένους ποιητές που διαβάσαμε στο μάθημα, μετά από
όλους αυτούς τους στίχους που σου κόβουν την ανάσα,
μετά από όλα αυτά τα κρυμμένα νοήματα και τους συμ-
βολισμούς, το καλύτερο που μπορούσες να σκεφτείς ήταν
αυτό;»

«Μα δε θέλω να γίνω ποιήτρια, κυρία. Φαρμακοποιός
θέλω να γίνω».

Γελάμε. Η Σωτηριάδου κουνάει το κεφάλι.

«Η ποίηση υπάρχει παντού, Ξένου. Ακόμα και στα
παυσίπονα που λογαριάζεις στο μέλλον να πουλάς».

Η Μαρίνα κάθεται και παρακαλώ η Σωτηριάδου να
μη δείξει εμένα, γιατί το ποίημα της Μαρίνας μοιάζει με

υλικό για Νόμπελ σε σχέση με το δικό μου. Δείχνει τον Αιμίλιο.

«Δε θα αντέξω άλλους ήλιους που να αγκαλιάζουν τις σφαίρες» υψώνει το δάχτυλό της. «Σε προειδοποιώ».

Ο Αιμίλιος παίρνει θέση και, προτού ξεκινήσει, με κοιτά στα μάτια.

«“Περιπλάνηση”».

Κι ήταν η μέρα εκείνη
σαν κάθε άλλη μέρα,
μέχρι να μπουρδουκλωθεί το είναι μου
μες στο δικό σου.

Κι ήταν η μέρα εκείνη
πλήρης συνειδητοποίηση της μόνης αλήθειας,
αυτής που σιγόβραζε μέσα μου
από την πρώτη κιόλας στιγμή.
Τόσες οι χαρακιές αμφιβολίας,
σμιγμένες με την ελπίδα μιας κάποιας προοπτικής,
επιταχύνουν τους χτύπους της καρδιάς μου.
Αναρωτιέμαι αν μπόρεσε να ταξιδέψει η σκέψη μου,
αν κάποια στιγμή αντάμωσε τη δική σου
κι αν άραγε κατάλαβες,
αν ένιωσες κι εσύ πως όλα μένουν γυμνά,
πως όλα βουβαίνονται μες στη σιωπή
χωρίς το μελωδικό συνταίριασμα
της πολυπόθητης συνάντησής μας.

Τελειώνει και με κοιτά. Η τάξη χειροκροτεί. Μερικοί έχουν χάσει τα δάχτυλά τους στο στόμα και σφυρίζουν.

Ο Αιμίλιος επιστρέφει στη θέση του. Έχω ρίξει τα μαλλιά μου μες στο πρόσωπό μου και κάνω πως σημειώνω κάτι στο τετράδιό μου. Ούτε που γυρίζω να τον κοιτάξω. Όλο αυτό το παραλήρημα για μένα ήταν;

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΜΕ ΕΡΩΤΑ ΠΕΡΝΑ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ επιστρέφω σπίτι με πιο δυνατό πονοκέφαλο από αυτόν που είχα όταν έφυγα το πρωί. Για μένα έγγραψε ο Αιμίλιος αυτό το ποίημα; Είναι δυνατόν, μετά από δώδεκα ολόκληρα χρόνια φιλίας, να έπαψε πλέον να με βλέπει σαν φίλη του; Είναι δυνατόν ο κολητός μου φίλος, ο φίλος με τον οποίο μοιράστηκα σχεδόν όλη μου τη ζωή, να ξύπνησε ξαφνικά μια μέρα και να με είδε αλλιώς; Αποκλείεται.

Μπαίνω στο σπίτι και αντικρίζω τη μάνα μου χαλαρή και άνετη να φοράει το λαδί μου πουκάμισο με ζώνη στη μέση, σαν φόρεμα.

«Πες μου ότι μου κάνεις πλάκα! Ρε μαμά, πόσες χιλιάδες φορές πρέπει να σου το πω; Δε θέλω να παίζεις τα πράγματά μου. Με εκνευρίζεις όταν φοράς τα ρούχα μου. Δεν το καταλαβαίνεις;»

Η μάνα μου αντιδρά λες και μόλις της είπα πως το λαδί πουκάμισό μου δείχνει τρομερό επάνω της και πως νιώθω ιδιαίτερη ευτυχία που επιτέλους οι δυο μας μπορούμε να μοιραζόμαστε τα πράγματά μας.

«Δε δείχνει τέλειο πάνω στημανούλα;» λέει.

Κάνει στροφή γύρω από τον εαυτό της.

«Μάζεψα ένα σωρό κομπλιμέντα σήμερα στη δουλειά. Μέχρι πως φαίνομαι φοιτήτρια μου είπαν».

Παίρνω μερικές βαθιές ανάσες και μετρώ από μέσα μου μέχρι το δέκα.

«Δεν είσαι φοιτήτρια όμως. Το θυμάσαι αυτό; Θυμάσαι πως το καλοκαίρι γίνεσαι σαράντα πέντε; Σαράντα πέντε. Πέντε χρόνια μετά τα σαράντα. Πέντε χρόνια πριν από τα πενήντα. Σε πέντε χρόνια κλείνεις μισό αιώνα ζωής. Ξέρεις πολλές φοιτήτριες εσύ του μισού αιώνα; Πήγαινε να βγάλεις τώρα αμέσως το πουκάμισό μου».

Η μάνα μου στρώνει καλύτερα το πουκάμισο πάνω της.

«Οι αριθμοί δεν ήταν ποτέ το δυνατό μου σημείο» χαμογελά. «Δεν μπορώ να τους συγκρατήσω στη μνήμη μου».

«Επειδή γερνάς. Τι σου λέω τόση ώρα; Αδυνατίζει η μνήμη σου».

Κάνει πως δεν ακούει. Μια ζωή η μάνα μου ακούει μόνο ό,τι τη συμφέρει. Απορώ γιατί κάθομαι και ασχολούμαι μαζί της. Λες και υπάρχει περίπτωση να συνεννοηθούμε ποτέ.

Το απόγευμα ο μπαμπάς μου στέλνει μήνυμα να πάω σπίτι του να τον δω. Από το ύφος του μόλις ανοίγει την πόρτα είναι ξεκάθαρο πως περιμένει να του φέρω κάποια ευχάριστη είδηση που να τον αφορά. Ας πούμε ότι η μάνα μου βράζει από έρωτα για εκείνον και ζητά διακαώς επανασύνδεση. Τι να του πω κι εγώ; Του λέω να φτιάξει ζεστή σοκολάτα να πιούμε.

Όση ώρα την ετοιμάζει, παρατηρώ το φαλακρό του κεφάλι, την πλαδαρότητα, τα ασυνδύαστα ρούχα και τα συντηρητικά παπούτσια. Α, ρε πατέρα, αν ήξερες ποιον

έχεις για ανταγωνιστή, θα παρατούσες τη ζεστή σοκολάτα και θα το έριχνες στο ουίσκι.

«Έχω και γλυκά» λέει και βάζει μπροστά μου ένα κουτί ζαχαροπλαστείου. «Σήμερα τα αγόρασα. Φάε, είναι φρέσκα».

Εσύ αγοράζεις γλυκά κι ο άλλος χτίζει μυς.

«Πάντως» λέω «αν θες τη γνώμη μου, τα ξαναξεσταμένα φαγητά δεν έχουν νοστιμάδα».

Γυρίζει και με κοιτάζει.

«Τι θες να πεις;»

«Αν μια κατάσταση δε λειτούργησε παλιά, άσ' το, βράσ' το, ξέχνα το. Προχώρα παρακάτω».

«Είπες στη μάνα σου για μένα;» ρωτάει.

Η αγωνία στο πρόσωπό του είναι ολοφάνερη.

«Αφού το παλέψατε παλιά και δε σας βγήκε. Τι να ξαναταλαιπωρείστε; Άμα ραγίσει το γυαλί, ράγισε. Και να κολλήσεις τα κομμάτια, δε θα 'ναι το γυαλί που ήταν κάποτε. Συμφωνείς;»

«Έμαθες κάτι; Έμαθες κάτι σίγουρα. Γι' αυτό μου τα λες όλα αυτά. Τι έμαθες; Πες μου αμέσως τι έμαθες».

Ξεφυσάω.

«Ότι βγαίνει με κάποιον. Δε μου το είπε η ίδια, αλλά το έμαθα».

Καταρρέει στην καρέκλα και στηρίζει το κεφάλι του μέσα στα χέρια του, λες και φοβάται πως θα ξεκολλήσει από τον λαιμό του και θα του πέσει στο τραπέζι.

«Είναι από τον κύκλο μας αυτός; Τον ξέρω. Ποιος είναι, Αλεξάνδρα; Πρέπει να μάθω ποιος είναι».

«Καμία σχέση με τον κύκλο μας. Άλλος κύκλος εντελώς».

Αποφεύγω πάση θυσία να του τον περιγράψω.

«Όλα στο μυαλό είναι. Σκέψου κάτι άλλο, σκέψου κάποιαν άλλη. Σκέψου την κοκκινομάλλα συνάδελφό σου, ας πούμε. Σκέψου πώς ξεκαρδίζεται στα γέλια με τα κρύα αστεία σου. Γιατί δεν της προτείνεις να πάτε για κανένα καφεδάκι; Ο έρωτας με έρωτα περνά, βρε μπαμπά. Εγώ θα σ' τα μάθω αυτά;»

Κάτι αρχίζει να λέει, αλλά δυσκολεύομαι να συγκεντρωθώ. Γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή καρφώνεται στο μυαλό μου μια σκέψη: να κάνω με το θέμα του Αιμίλιου ό,τι συμβουλεύω τον πατέρα μου να κάνει με το θέμα της μάνας μου. Να στρέψω την προσοχή του αλλού. Αν ο Αιμίλιος είναι ερωτευμένος μαζί μου, η φιλία μας κινδυνεύει να διαλυθεί. Αν όμως αρχίσει να ενδιαφέρεται για ένα άλλο κορίτσι, η φιλία μας θα μείνει ανεπηρέαστη. Και ο Αιμίλιος θα έχει κάποια να της γράφει ποιήματα και εγώ δε θα χάσω τον καλύτερό μου φίλο.

Πετάγομαι στο σουπερμάρκετ της γειτονιάς και αγοράζω μερικές σοκολάτες αμυγδάλου. Ύστερα παίρνω το λεωφορείο και πάω στο σπίτι της Μαριέλλας, ξαδέλφης μου από την πλευρά του μπαμπά μου. Έναν χρόνο μικρότερή μου, γλυκούλα και ομορφούλα.

«Αλεξάνδρα!» λέει μόλις ανοίγει την εξώπορτα. «Πού χάθηκες; Μου έλειψες».

Αγκαλιαζόμαστε. Η αλήθεια να λέγεται, έχουμε να βρεθούμε από τα Χριστούγεννα. Φοιτούμε και σε διαφορετικά σχολεία, πού καιρός για τέτοια;

«Κι εμένα, βρε Μαριελλάκι» λέω. «Μάντεψε τι έχω κρυμμένο πίσω από την πλάτη μου».

«Τι; Έλα, πες μου. Τι;»

Φέρνω το δεξί μου χέρι μπροστά και της δείχνω τις σοκολάτες.

«Είσαι φοβερή!» λέει. «Είσαι η καλύτερη με διαφορά!»

Εντάξει, δεν είμαι τελείως αναισθητη. Κάπως πάνε να με πιάσουν οι τύψεις. Κάπως πάω να νιώσω πως την εκμεταλλεύομαι. Ο σκοπός μου όμως είναι ιερός. Κι εξάλλου της έφερα σοκολάτες και μάλιστα αμυγδάλου, που είναι οι αγαπημένες της. Ήρθα να της κάνω παρέα για να μην παραπονιέται πως είμαι πολυάσχολη και δε βρίσκω ποτέ χρόνο για να συναντηθούμε. Και το καλύτερο απ' όλα είναι πως σκοπεύω να της εμπλουτίσω τη συναισθηματική της ζωή. Αυτή δεν ήταν που στο τραπέζι των Χριστουγέννων γκρίνιαζε πως όλα τα κορίτσια στην παρέα της έχουν αγόρι εκτός από εκείνη;

Η Μαριέλλα με παίρνει από το χέρι και πάμε στο δωμάτιό της. Είναι όλα ροζ και ρομαντικά εδώ μέσα. Καρδούλες και αρκουδάκια και χίλια δυο πραγματάκια. Καμία σχέση με το δικό μου. Ως φαν της σκανδιναβικής διακόσμησης, στο δικό μου δωμάτιο έχω τα απολύτως απαραίτητα σε ουδέτερους χρωματισμούς. Μα δεν μπερδεύεται η σκέψη της μ' όλη αυτή την αρκουδίλα;

«Τι νέα;» ρωτάω και κάθομαι στο κρεβάτι της, αφού πρώτα πετάξω καμιά δεκαπενταριά μαξιλάρια στο πάτωμα. «Πώς πάει η ζωή;»

Η Μαριέλλα ανοίγει τη σοκολάτα που της έφερα και την κόβει στη μέση.

«Τα ίδια, μωρέ» λέει και μου προσφέρει τη μισή. «Ξέρεις. Σχολείο, φροντιστήριο, διάβασμα. Βαρεμάρα».

«Κανένα ειδύλλιο;» μπαίνω στο ψητό.

«Ου, από ειδύλλια άλλο τίποτα. Δεν πρόσεξες τους θαυμαστές που συνωστίζονται έξω απ' την πόρτα μου;» γελάει. «Εσύ;»

«Μπα» λέω.

Μασάμε για λίγο μέσα σε σιωπή αμηχανίας. Βήχω για να καθαρίσω τον λαιμό μου.

«Ξέρεις, σκέφτηκα μια ιδέα, αλλά δεν ξέρω πώς θα σου φανεί».

Με κοιτά απορημένη.

«Τι ιδέα;»

«Να, σκεφτόμουν πως ίσως... δηλαδή, αν το θέλεις φυσικά... ίσως θα ήταν καλή ιδέα να σε γνωρίσω με τον κολλητό μου. Δεν ξέρω αν τον θυμάσαι. Τον Αιμίλιο».

«Αυτόν με τα γυαλιά;» ρωτά η Μαριέλλα. «Με τα κάρω πουκάμισα; Που σας πέτυχα μαζί πριν από λίγο καιρό στο βιβλιοπωλείο;»

«Αυτόν ακριβώς!» ενθουσιάζομαι.

Ευτυχώς που τον θυμάται. Καλό σημάδι αυτό.

«Τι λες; Ψήνεσαι;»

Το σκέφτεται κάπως.

«Λίγο σπασίγκλας δεν είναι, μωρέ;» σουφρώνει τη μύτη σαν να μύρισε ξινισμένο γάλα.

Ε όχι και ξινισμένο γάλα ο κολλητός μου!

«Είναι το καλύτερο παιδί, που λέει και ο Πλούταρχος» κάνω πως γελάω.

«Ποιος;» απορεί η Μαριέλλα.

«Ο Γιάννης Πλούταρχος. Ο τραγουδιστής».

«Δεν ακούω ελληνική μουσική».

Να πάρει. Δεν ακούει ελληνική μουσική. Καθαρίζω τον λαϊμό μου.

«Κάθε βράδυ κουβεντιάζω και με παίρνει το πρωί, να το ξέρεις, σου φωνάζω, πως σ' αγάπησε πολύννννννν το καλύτερο παιδίuuuuuu».

Σουφρώνει τη μύτη κι άλλο.

«Και που λες, αγαπημένη μου ξαδέλφη» συνεχίζω απτόητη «δε θέλω να σε αγχώσω, αλλά τις προάλλες διάβαζα μια... έγκυρη έρευνα σε ένα επιστημονικό περιοδικό και ξέρεις τι έλεγε;».

Δεν αντιδρά.

«Θα σου πω αμέσως τι έλεγε. Έλεγε πως η ηλικία των δεκαπέντε, η ηλικία σου δηλαδή, είναι η κρισιμότερη για την ανεύρεση συντρόφου».

Βάζει τα γέλια.

«Σιγά!» λέει. «Σιγά μην είναι η ηλικία των δεκαπέντε η κρισιμότερη για την ανεύρεση συντρόφου!»

«Καθόλου σιγά!» αντιδρώ με σθένος. «Σε αυτή την ηλικία, όπως πολύ επιστημονικά και έγκυρα εξηγούσε το επιστημονικό περιοδικό, η... η τέτοια, μωρέ, πώς τη λένε; Η υπόφυση του εγκεφάλου μας...»

«Ποια;» με ρωτά απορημένη.

«Η υπόφυση του εγκεφάλου μας. Είναι, που λες, σε τέτοιο μέγεθος στην ηλικία των δεκαπέντε, που εκκρίνει τις κατάλληλες ορμόνες που κατευθύνουν έναν νέο άνθρωπο να επιλέξει τον καλύτερο σύντροφο που υπάρχει εκεί έξω και να κάνει τη διαφορά».

Το ύφος της δείχνει ξεκάθαρα πως δεν πιστεύει λέξη απ' όσα λέω. Παρ' όλα αυτά, επιμένω.

«Τώρα είναι η ευκαιρία σου. Τώρα ή ποτέ» χαμογελάω όσο πιο ενθαρρυντικά μπορώ.

«Μα εγώ πώς και δεν έχω ακούσει γι' αυτή την έρευνα; Ούτε καμιά από τις φίλες μου μου ανέφερε κάτι».

«Ε... είναι φρέσκια έρευνα, γι' αυτό. Παρ' όλα αυτά, έγκυρη και επιστημονική».

«Είναι όντως έγκυρη;»

«Ε-γκυ-ρό-τα-τη» τονίζω μία μία τις συλλαβές, παίρνοντας θάρρος τώρα που βλέπω πως αρχίζει να αμφιταλαντεύεται. «Και στο κάτω κάτω ποιες είμαστε εμείς να βγάλουμε σκάρτους ένα σωρό επιστήμονες με διδακτορικά και διατριβές; Εμείς ακόμα πάμε σχολείο. Σωστά; Σωστά».

Προβληματίζεται.

«Και πώς θα γίνει δηλαδή; Εννοώ αυτός με θυμάται καθόλου;»

«Αν σε θυμάται;» λέω με ελαφρώς πιο τσιριχτή φωνή από την κανονική. «Αφού με κάθε ευκαιρία ξέρεις τι γυρνάει και μου λέει; “Αντε ντε, κανόνισε να πάμε καμιά βόλτα με εκείνη την τρισχαριτωμένη ξαδέλφη σου!”»

Με κοιτά με φρύδια σμιγμένα.

«Με είπε τρισχαριτωμένη;»

«Και φοβερά ενδιαφέρουσα».

«Ε, από πού κι ως πού, βρε Αλεξάνδρα; Αφού δε με ξέρει».

«Στα λόγια μου έρχεσαι. Ευκαιρία να σε γνωρίσει».

Πες πες την πείθω. Σάββατο απόγευμα στις τέσσερις ακριβώς της κλείνω ραντεβού στην καφετέρια που πάμε συνήθως με τον Αιμίλιο για κρέπες. Κι αποκεί και πέρα ο θεός Έρωτας ας βάλει το χέρι του να ερωτευτούν κεραινοβόλα και να σωθεί έτσι μια μεγάλη φίλια.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ + ΜΑΡΙΕΛΛΑ = L.F.E.;

Η ΑΓΩΝΙΑ μού ροκανίζει την ψυχή μέχρι να φτάσει το Σάββατο, που έχει οριστεί το ραντεβού μας. Απόγευμα στις τρεις και τριάντα, μισή ώρα νωρίτερα, φτάνω έξω από το σπίτι του Αιμίλιου και του γράφω μήνυμα στο κινητό. «Είμαι έξω. Βγες». Ένα λεπτό μετά το κινητό μου χτυπά.

«Ετοιμαζόμουν να σε πάρω» λέει. «Δε νιώθω πολύ καλά. Θα χρειαστεί να το ακυρώσουμε».

«Τι; Τι εννοείς πως δε νιώθεις πολύ καλά; Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να το ακυρώσουμε. Μείνε εκεί που είσαι, έρχομαι αμέσως».

Με το που η μικρή του αδελφή μού ανοίγει την πόρτα, εισβάλλω στο δωμάτιό του και τραβάω αποπάνω του τα σεντόνια. Είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και δείχνει κάπως ταλαιπωρημένος.

«Ψήνομαι» λέει. «Έχω τριάντα οχτώ και μισό πυρετό».

Τι κάνουμε τώρα; Δεν μπορώ να το ακυρώσω τελευταία στιγμή. Ήδη η Μαριέλλα είναι όλο καχυποψία. Ακόμα και με πυρετό, ο Αιμίλιος θα πρέπει να έρθει.

«Βρε» λέω όσο πιο μαλακά μπορώ «είναι ποτέ δυνατόν να αφήσεις έναν τόσο δα πυρετάκο να σε βγάλει νοκ άουτ;».

«Μα νιώθω χάλια, ρε Αλεξάνδρα. Κοίτα» λέει και προσπαθεί με κόπο να καταπιεί το σάλιο του. «Ούτε να καταπιώ δεν μπορώ. Έχουν φουσκώσει οι αδένες στον λαιμό μου».

Νιώθω αναισθητη που τον πιέζω, αλλά είναι για το καλό του. Για το καλό μας. Για το καλό της φιλίας μας.

«Το πολύ για μια ωρίτσα θα πάμε» ισιώνω λίγο τα ανακατεμένα του μαλλιά. «Θα φας την κρεπούλα σου, θα γλυκαθεί ο λαιμός σου και θα δεις που θα μπορείς να καταπιείς και γουρουνόπουλο, άμα χρειαστεί».

Τον τραβάω από το χέρι.

«Μα...» πάει να πει, αλλά προλαβαίνω και τον σηκώνω.

Στον δρόμο παραπατάει και μόλις που καταφέρνω να τον αρπάξω για να μη σωριαστεί. Προσπαθώ να παρμεϊνω αισιόδοξη και να δω τα πράγματα από τη θετική τους πλευρά. Το ότι ο Αιμίλιος είναι σαν υπνωτισμένος σήμερα μπορεί εν τέλει να αποδειχτεί βοηθητικό. Γιατί ίσως έτσι καταφέρω να πείσω τη Μαριέλλα πως ο Αιμίλιος ενδιαφέρεται για εκείνη και τον Αιμίλιο από την άλλη πως η συνάντησή μας με τη Μαριέλλα είναι εντελώς τυχαία.

«Εδώ» ακούω μια φωνή και βλέπω τη Μαριέλλα να μας χαιρετά.

Προσπαθώ να κάνω πως ξαφνιάζομαι που τη βλέπω για να μην κινήσω υποψίες στον Αιμίλιο και ταυτόχρονα πως δεν ξαφνιάζομαι που τη βλέπω για να μην κινήσω υποψίες στη Μαριέλλα.

«Μαριελλάκι!» τη φιλάω στα μάγουλα. «Τον Αιμίλιο

τον θυμάσαι, έτσι;» δείχνω τον Αιμίλιο, του οποίου η μούρη φαίνεται λιγάκι στραπατσαρισμένη.

«Γεια σου, Αιμίλιε» χαμογελά η Μαριέλλα.

«Αψούουουου!» φταρνίζεται αυτός μες στα μούτρα της.

Ο Αιμίλιος λέει συγγνώμη και η Μαριέλλα σουφρώνει τη μύτη και βγάζει από την τσάντα της υγρά μαντιλάκια κατά των βακτηριδίων και σκουπίζεται καλά.

Πάμε και καθόμαστε σε ένα τραπέζι στη γωνία και παραγγέλνουμε. Κρέπα με μπανάνες και σοκολάτα εγώ, κρέπα με φράουλες και σαντιγί η Μαριέλλα και ο Αιμίλιος.

«Κρέπα με φράουλες και σαντιγί και οι δυο. Αδελφές ψυχές, λοιπόν» γελάω δήθεν ανέμελα.

Με κοιτάζουν κι οι δυο καθόλου ανέμελα.

«Πλάκα κάνω, βρε παιδιά. Για να σπάσει ο πάγος».

Συνεχίζουν να με κοιτούν με μισό μάτι. Σιωπή και αμηχανία. Κανένας απ' τους δυο δε μιλά. Η ατμόσφαιρα είναι εντελώς ηλεκτρισμένη. Σκέφτομαι κάτι έξυπνο να πω, αλλά, όταν έχω αγωνία, το μυαλό μου κολλάει. Το βλέμμα μου πέφτει στο σακίδιο του Αιμίλιου, που είναι κάτω στο πάτωμα.

«Δε μας διαβάζεις κανένα από κείνα τα ωραία ποιηματάκια που γράφεις;» προτείνω στον Αιμίλιο.

«Δεν έχω όρεξη» λέει ο Αιμίλιος και κοιτάει από την άλλη μεριά, γυρίζοντας σχεδόν πλάτη στη Μαριέλλα.

Πρώτη φορά βλέπω τον Αιμίλιο τόσο μονόχνοτο. Και πρώτη φορά βλέπω τη Μαριέλλα τόσο εκνευρισμένη. Συνήθως ο Αιμίλιος είναι ευγενέστατος με όλο τον κόσμο και η Μαριέλλα γελαστή με τους πάντες.

«Ειλικρινά, Μαριέλλα, ο Αιμίλιος είναι ο πιο ταλαντούχος ποιητής της χώρας» λέω. «Μα διάβασέ μας, βρε Αιμίλιε, κάτι για να χαλαρώσουμε».

Ο Αιμίλιος αναστενάζει, πιάνει την τσάντα του από το πάτωμα, την ανοίγει και βγάζει από μέσα το τετράδιο με τα ποιήματά του. Νιώθω ανακούφιση. Ο Αιμίλιος φυλλομετρά μερικές σελίδες και στέκεται σε μία.

«Μαύρα κοράκια»» ξεκινά να διαβάζει.

Μαύρα κοράκια στοιχημάτισαν τις σάρκες μου.

Στήθηκε γλεντοκόπι γύρω απ' το ξεκοιλιασμένο μου κορμί.

Σάρκες σε αποσύνθεση ανέδιδαν
μπόχα βαριά θανάτου...

Θα τον σκοτώσω! Τι είναι αυτό το ποίημα που διάλεξε; Βλέπω τη Μαριέλλα να παίρνει μια ελαφρώς κιτρινοπράσινη απόχρωση και ετοιμάζομαι να του αρπάξω το τετράδιο από τα χέρια, όταν ο σερβιτόρος έρχεται κρατώντας τον δίσκο με τις κρέπες μας. Ευτυχώς. Βάζει μπροστά από τον καθένα τη δική του κρέπα κι εγώ παίρνω το πιρούνι και το μαχαίρι στα χέρια μου, έτοιμη να ξεκινήσω να τρώω.

«Μα πώς να φάμε τη ρημάδα την κρέπα» ανακατεύει η Μαριέλλα τις φράουλες στο πιάτο της «μετά από όλη αυτή την μπόχα και την αποσύνθεση;».

«Ήταν συμβολικά δοσμένα αυτά που είπα» στραβομουτσουνιάζει ο Αιμίλιος. «Δεν αναφερόμουν όντως σε σάπια κουφάρια».

«Κι είναι ανάγκη να το επαναλαμβάνεις;» δυσανα-

σχετεί η Μαριέλλα. «Μας ανακάτεψες το στομάχι μια φορά, φτάνει, δε θέλουμε κι άλλη».

Φαίνονται έτοιμοι να πιαστούν στα χέρια.

«Πάντα πετυχαίνουν εδώ τις κρέπ...» πάω ν' αλλάξω κουβέντα, αλλά η φωνή του Αιμίλιου είναι πιο δυνατή από τη δική μου.

«Όποιος δεν μπορεί να δει πέρα από τη μύτη του μένει μονάχα στο επιφανειακό» της λέει. «Δε θέλω να σε απογοητεύσω, αλλά η κατανόηση της ποίησης απαιτεί βάθος ψυχής».

«Από πού κι ως πού με αποκαλείς επιφανειακή;» φωνάζει η Μαριέλλα. «Με ήξερες και χθες;»

Μερικά τραπέζια γυρίζουν και μας κοιτάνε.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή θα έβαζα το χέρι μου στη φωτιά πως ο Αιμίλιος δε θα είχε ποτέ την ικανότητα να συμπεριφερθεί με τέτοια αγένεια.

«Δε χρειάζεται να σε ήξερα και χθες» της λέει. «Οι επιφανειακοί άνθρωποι κάνουν μπαμ από μακριά».

«Χίλιες φορές επιφανειακή παρά πομπώδες ψώνιο σαν εσένα» τσιρίζει η Μαριέλλα.

Κάθομαι αποσβλωμένη και τους κοιτώ, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να έρθει ο σερβιτόρος να μας πετάξει έξω. Προσπαθώ να πω διάφορες χαζομάρες να αλλάξω το κλίμα, αλλά δε μου δίνει σημασία κανένας από τους δύο.

«Όποιος δεν μπορεί να αντικρούσει τον άλλο με επιχειρήματα καταλήγει σε ανυπόστατους χαρακτηρισμούς» λέει ο Αιμίλιος.

«Όποιος δεν μπορεί να γίνει αρεστός στους άλλους καταλήγει σε ανόητους δηθενισμούς» λέει η Μαριέλλα.

«Βρε παιδιά» μπαίνω ανάμεσά τους. «Για όνομα! Τι σας έπιασε στα καλά καθούμενα; Θα κρυώσουν και οι κρέπες μας, έτσι όπως πάμε».

Η Μαριέλλα παρατάει το πιρούνι της στο πιάτο και πετάγεται όρθια.

«Αυτός είναι που με βρίσκει τρισχαριτωμένη και φοβερά ενδιαφέρουσα;» ρωτάει και παίρνει την τσάντα της από το πάτωμα.

Του Αιμίλιου τα μάτια γυαλίζουν και πολύ φοβάμαι πως δεν είναι εξαιτίας του πυρετού.

«Ποια βρίσκω τρισχαριτωμένη και φοβερά ενδιαφέρουσα; Εσένα; Ας καγχάσω!»

«Αυτή» λέει και στρέφει το δάχτυλό της προς τη μεριά μου «είπε πως με βρίσκεις τρισχαριτωμένη και φοβερά ενδιαφέρουσα. Μία ώρα επέμενε πως θέλεις οπωσδήποτε να συναντηθούμε».

«Προτιμώ να περάσω την υπόλοιπή μου ζωή στην απομόνωση παρά να συναντηθώ μαζί σου!» φωνάζει ο Αιμίλιος.

Καταπίνω με δυσκολία το σάλιο μου. Το λαρύγγι μου είναι ξερό. Πιάνω το ποτήρι μου και πίνω μερικές γουλιές νερό.

«Και δε μου λες εσύ» καρφώνει ο Αιμίλιος το βλέμμα του πάνω μου «γι' αυτό επέμενες να με φέρεις στην καφετέρια, ενώ ήξερες πως είμαι του θανατά;».

«Ε όχι και του θανατά» κάνω πως γελάω, ενώ στην πραγματικότητα θέλω να κλάψω. «Απλώς... ε, να... μου φάνηκε καλή ιδέα επειδή... επειδή είστε κι οι δυο μόντοι και επειδή ταιριάζετε και...»

«Είσαι η μεγαλύτερη ψεύτρα του κόσμου» βάζει τα κλάματα η Μαριέλλα και τρέχει προς την έξοδο.

«Ειλικρινά, αυτό δεν το περιμένα από σένα» αρπάζει αποκάτω ο Αιμίλιος το σακίδιό του και φεύγει.

«Βρε παιδιά, έγινε παρεξήγηση» φωνάζω. «Εγώ είχα καλές προθέσεις. Ελάτε πίσω, βρε παιδιά. Ελάτε πίσω να σας εξηγήσω».

Φεύγουν κι οι δυο και με αφήνουν μόνη στην καφετέρια να νιώθω πιο σκατά από ποτέ. Απογοητευμένη, ένα βήμα πριν βάλω τα κλάματα, πληρώνω τον λογαριασμό που έφερε στο τραπέζι μας ο σερβιτόρος και βάζω το πορτοφόλι μου μέσα στην τσάντα. Την ώρα που σηκώνομαι να φύγω, στο μυαλό μου στριφογυρίζει η σκέψη πως πλέον έχω πολλούς ανοιχτούς λογαριασμούς και με τον Αιμίλιο και με τη Μαριέλλα.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΕΣ ΚΑΝΤΑΔΕΣ

ΟΠΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ το είχα υποψιαστεί. Δε μου μιλά ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Τόσα μηνύματα τους έχω στείλει και απάντηση καμιά. Νιώθω φοβερές τύψεις που τους πλήγωσα και τρέμω στη σκέψη πως μπορεί να μη μου ξαναμιλήσουν ποτέ. Είναι Κυριακή μεσημέρι και τρώμε με τον μπαμπά στο σπίτι του. Έχει φτιάξει κάτι άγευστα παιδάκια, τόσο ξεροψημένα, που κοντεύει να σου ξεκολλήσει το σαγόκι άμα πας να τα μασήσεις.

«Ωραία τα παιδάκια;» με ρωτάει.

«Καταπληκτικά» χαμογελώ. «Βρε μπαμπά, να σε ρωτήσω κάτι εσένα που έχεις φάει τη ζωή με το κουτάλι;»

Με κοιτά με μισάνοιχτο στόμα γεμάτο μασημένα παιδάκια. Ο μπαμπάς μπορεί να μην είναι αυτό που λέμε ο εμπειρότερος με τις γυναίκες άντρας, αλλά και πάλι. Είναι άντρας. Ίσως να μπορεί να εξηγήσει τη συμπεριφορά του Αιμίλιου καλύτερα απ' ό,τι εγώ.

«Για πες» λέει και συνεχίζει το μάσημα.

«Αυτό που θέλω να σε ρωτήσω είναι εσύ, ως άντρας που είσαι, αν, ας πούμε, μια φίλη σου ερχόταν και σου γνώριζε μια κοπέλα, θα παρεξηγιόσουν;»

Σκέφτεται.

«Όχι. Γιατί να παρεξηγηθώ; Ίσα ίσα θα το εκτιμούσα».

«Α γεια σου, ρε μπαμπά» ενθουσιάζομαι με το που ακούω τα λόγια του. «Κι εγώ αυτό πιστεύω. Χαίρομαι που το νομίζεις κι εσύ» λέω και για πρώτη φορά μετά το χθεσινό περιστατικό πάω να νιώσω καλύτερα.

Ίσως μπορέσω ευκολότερα να μασήσω τα παιδάκια μου τώρα.

«Βέβαια» συμπληρώνει «εξαρτάται».

«Τι εξαρτάται;» πετάγομαι. «Πριν από λίγο δε μου είπες πως ίσα ίσα θα το εκτιμούσες; Τι μου τ' αλλάζεις τώρα;»

«Θα το εκτιμούσα, ναι. Εκτός αν το ενδιαφέρον μου ήταν εστιασμένο στην κοπέλα που μου πρότεινε την άλλη κοπέλα. Στη φίλη μου δηλαδή. Τότε μπορεί να παρεξηγιόμουν. Θα ένιωθα πως εκείνη δε συμμερίζεται τα συναισθήματά μου και προσπαθεί να βρει τρόπο να με ξεφορτωθεί».

Άρα καλά το υποψιάστηκα. Γι' αυτό παρεξηγήθηκε ο Αιμίλιος. Κατάλαβε πως του βρήκα άλλη επειδή θέλω να τον ξεφορτωθώ ερωτικά. Άρα ενδιαφέρεται για μένα. Πάω κάτι να πω, αλλά εκκωφαντική μουσική ακούγεται έξω στον δρόμο μαζί με απανωτά κορναρίσματα. Ο πατέρας σηκώνεται και τρέχει στο παράθυρο να δει.

«Δεν το πιστεύω» φωνάζει. «Είναι ο τέτοιος της μάνας σου. Της κάνει καντάδα. Θα το κάνω με τα κρεμμυδάκια το κάθαρο».

Ανοίγει την εξώπορτα και βγαίνει με φόρα.

Τρέχω στο παράθυρο και κοιτάω έξω. Αυτός δεν είναι ο τέτοιος της μάνας μου!

«Μπαμπά, περίμενε», φωνάζω και τρέχω ξοπίσω του.